

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

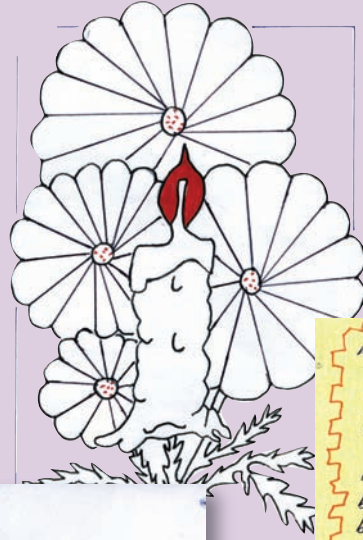
Bülteni

Ocak 2012 Sayı 5

**40 yıldır toprakta tohum
olarak yeşerenlerin
açtığı izden yürüyoruz...**

TUTSAK EMEKLERİ

"Saraylar sultanatlar cöber
ken susun bingün
zulüm biten
mevazirlerde açılır istihim'de
keşiflerde güler
bugünlerde, geniyer
bir yarına gidenler kalın
birde yarınlar için direnenler"
A. Kemal

TUTSAK EMEKLERİ

40 yıldır toprakta tohum olarak yeşeren umudumuzdan aldığımız güçle MERHABA

Zulmün, sömürünün, katliamların ve sınıf mücadelesinin kıyasıya sürdüğü, bu uğurda çok ağır bedellerin verildiği bir süreçten geçiyoruz. Ve bu süreç her birimize büyük sorumluluklar yüklüyor. Çünkü görevlerimize sırtımızı dönmek ödenen bedellerin daha da ağırlaşmasını getirecektir. Çok gerilere gitmeye gerek yok, sadece 2011’de yaşananlar bile bizim için savaş çağrısıdır. Beşler, Kazan Vadisi’nde kimyasal bombalarla katledilen gerillalar, KCK operasyonları adı altında Türkiye’nin her yanının hapisaneyeye çevrilmesi ve son olarak Roboski katliamı biz şehit ve tutsak yakınlarının yüreğinde derin yaralar açtı ve bu yaraların iyileşmesi onların bize bıraktığı savaşı büyütme çağrısına her alanda yanıt olmaktan geçiyor.

Hepimizin bildiği gibi 78’den bu yana Ocak ayının son haftası bütün alanlarda şehitlerimizin pratiklerinden öğrenme, mücadeleyi daha da ileri taşıma açısından bizler için özel bir anlam ifade etmektedir. Bu hafta boyunca güncel gelişmelerle de bağlantılı çeşitli etkinlikler, eylemler gerçekleştirilmektedir. Çünkü onları anmak; sınıf mücadelesinin bizlere verdiği güncel görev ve sorumluluklardan,

politik yönelimimizden bağımsız değildir.

Eşit, özgür, sömürsüz, zulümsüz bir dünyanın onurlu meşalesini Spartaküs’lerden günümüze taşıyan yüzlerce yoldaşımız 40 yıldır umudumuzu büyütüyor. Komünist önderimiz İbrahim Kaypakkaya’dan devraldığımız bayrak ardıllarının ellerinde 40 yıldır bugüne kadar taşındı. Bu bayrağı daha da yükselterek bizlere devreden son şehitlerimiz Çiğdem Yılmaz, Ferdi Karacan, ardından Se-fagül Kesgin, Nurşen Aslan, Gülizar Özkan, Fatma Acar, Derya Aras, Yurdal Yıldırım, Suzan Zengin yoldaşlar şahsında tüm Devrim ve Komünizm şehitlerini saygıyla anıyor, bu onurlu kavganın inancı ve coşkusuyla yeni bir yılda umudu ve mücadeleyi hep birlikte daha da büyütme çağırıyoruz.

Tüm şehit ve tutsak ailelerini ve halkımızı şehitlerimizi anacağımız etkinliklere katılmaya çağırıyoruz

40 yıldır tırnağımızla kazıyor, kanımızla yazıyor, canımızla kazanıyoruz...

40 yıldır toprakta tohum olarak yeşerenlerin açtığı izden yürüyoruz...

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

“Umut 30 Yaşında!” şiarıyla hazırladığımız “Parti ve Devrim Şehitleri Albümü 1972-2002” adlı kitabımızı güncelleme çalışmalarına başladık.

Tüm okurlarımızdan kitaba dair eleştiri, öneri, bilgi eksikliği, düzeltme vs. paylaşımlarını bekliyoruz.

İletişim için:

umutyayimcilik@ttmail.com

Sınırlı bir yaşamı, sınırsız bir davaya adayanlarımızı anmak için 5 Şubat'ta buluşuyoruz!

Demokratik Halk İktidarı İçin İşçi-köylü Özel Sayı: 2012/02 Yönetim Yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. Yaygın Süresiz No: 8/1 Aksaray/Fatih İstanbul Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İlaslan Tel: (0212) 521 34 30 Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. 75/2 B 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

Güneşe yürüyenlerin ayak izlerine basarak güne sarılalım!

Ülkemiz ve dünya karanlığın temsilcilerinin elinde kan ve gözyaşıyla yoğrulmaya, yaşam ve emek her türlü saldırı devreye sokularak baskı ve kontrol altında tutulmaya devam ediyor. Kan ve gözyaşından beslenen emperyalistler ve uşakları için sömürü ve baskı politikalarının dayatılması, katliam ve işgallerin yapılması insanlığa “demokrasi”, “özgürlük” ve “eşitlik” götürülmesi için girişilmiş “kutsal” bir görevdir. Bunun için direnenlerin, özgürlük ve adalet isteyenlerin “terörist” ilan edilmesi, katledilmesi, tecavüze uğraması, hapishanelere doldurulması ve en iyi haliyle “ölümü gösterip sıtmaya razı edilmesi” gerekmektedir. Ezilen ve yoksulluğa mahkûm edilen milyonların susturulması, sindirilmesi ve köleleştirilmesi emperyalist kapitalist sistemin bekası ve yaşaması için zorunludur.

Dünya üzerinde tepinerek güç ve otoriteyi elinde tutanların uykusu ise her geçen gün kaçmakta, korkusu büyümektedir. Krizlerin, isyanların, grev ve direnişlerin yükselttiği ses, ezilen ve horlanan milyonların umudunu büyütmektedir.

Ülkemiz egemenleri ise emperyalistlerden aldıkları güç ve cesaretle işledikleri katliamlara yenilerini ekle-mekte, baskı ve sömürüyü katmerleştirmektedir. İşçi ve emekçilerin kölece çalıştırıldığı ülkemizde her türlü örgütlenme ve hak arama mücadelesi engellenmekte, işçilerin direnişi polis ve patron baskısıyla bitirilmeye çalışılmaktadır. Toplumun bütün muhalif kesimleri KCK operasyonları ve sindirme politikalarıyla sessizliğe gömülmeye çalışılmaktadır. Aydınlar, yazarlar, avukatlar, gazeteciler hedef gösterilerek keyfi bir şekilde tutuklanmakta askeri operasyonlar ise tüm hızıyla sürmektedir. Kazan Vadisi’nde 36 gerillanın kimyasal silahlarla topluca katledilmesinin ardından Şırnak’ın Uludere’ye bağlı Ortasu (Roboski) köyünde yaşayan köylüler üzerine yağdırılan bombalarla 36 genç toplu biçimde katledilmiş, ulusal demokratik hakları için direnen Kürt Ulusu dönem boyunca saldırıların merkezine konulmuştur. 2009’dan bu yana 8 bini aşkın insan gözaltına alınarak 4 bini tutuklanmış devrimci, demokrat, ilerici ve yurtseverler AKP hükümeti eliyle “hizaya” sokulmak istenmiştir.

Eşitlik ve özgürlük için verilen devrim mücadelesinde bugünlere gelinceye dek sayısız bedeller ödendi. Yüzlerce yoldaşımız ölümsüzleşirken yine binlerce yoldaşımız da faşizmin zindanlarında tutsak edildi. Hapishane direnişlerinde, Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm oruçlarında, katliam operasyonlarında onlarcası katledildi.

Bizleri; şehit ve tutsak ailelerini buluşturan ise yakınlarımızın politik görüşleri nedeniyle uğradıkları kıyım, işkence, tutsaklık ve yaşadıkları erken ölümler oldu. Zülmün hüküm sürdüğü bu topraklara düşen direniş tohumlarının, filizlenmeden ezilmesinin yarattığı ortak acı ve öfke bizleri çektiği mücadele denizinde faşizmin dev dalgalarıyla hesaplaşmaya sevk etti. Çünkü bizler bu kav-ganın birer parçasıyız. Yakınlarımızın ölümsüzlüğüne ve katline yol açan baskı ve zorbalığın düzenine karşı birleş-tik ve örgütlü mücadelemizi sürdürüyoruz. Rahat uyusun yakınlarımız, yoldaşlarımız... Anaların yüreğinde büyü-yen, ellerinde patlayan öfkemiz ise uykusunu kaçırsın faşizmin ve tüm gericiliğin...

“Ya iyileştirmek ya da toplumdaki tecrit etmek, olmadı yeri yok etmek” anlayışının hüküm sürdüğü hapishanelerden gün geçmiyor ki fiili saldırı, işkence, sürgün haberi gelmesin. En ufak bir hakkın bile onca bedeller ödenerek kazanıldığı hapishanelerde keyfi gerekçelerle bu haklar birer birer geri alınıyor. İdam cezasının kaldırılarak yerine getirilen ağırlaştırılmış müebbet cezasıyla tutsaklar diri diri mezara gömülüyor.

Tecride karşı mücadele devrimci demokratik kurumların, gençlik örgütlerinin, aydınların sanatçıların daha fazla duyarlılık ve sorumluluk göstermesinin yanı sıra biz şehit ve tutsak yakınları olarak saldırılara karşı mücadelemizi daha da örgütlü hale getirmeli, birliğimizi güçlendirmeliyiz. Tutsakları sahiplenmek ve dayanışmayı büyütmek için onların sesini daha fazla kamuoyuna taşımalı, işçi ve emekçilere, halka duyurmalı; kulaklarını yükselttiğimiz çığığa tükayanlara ise öfkemizi daha gür haykırmalıyız. Unutmayalım ki; tutsakları sahiplenmede göstereceğimiz en küçük zayıflık ödenen bedelleri daha da ağırlaştacaktır.

Bulduğumuz alanlarda görevlerimizi yerine getirerek şehitlerimizi analım!

Tarihimiz, nice direnişlerle, nice fedakârlıklarla, nice kahramanlıklarla ve yenilgilerden zafere yürümelemlerle örülüdür. Ve bu mücadele içinde tutsak düşenlerimiz olduğu gibi yüzlerce yoldaşımız da ölümsüzleşmiştir. Kuşkusuz bu sınıf mücadelesinin bir gerçekliğidir ve ödediğimiz bedeller de kaçınılmazdır. Bu bedelleri ödemeye devam ediyoruz/edeceğiz. Biliyoruz ki sınırlı yaşamlarını sınırsız davamıza adayan şehitlerimizin bizlere bıraktıkları mücadele bayrağı ancak görevlerimizi yerine getirdiğimizde daha yükseklerde dalgalanmaya devam edecektir.

Düşen her beden, harlanan kavga ateşidir!

“... ”

*Peri öldüyse bu hayat yaşanmaya değsin diyedir
Ondan öğrendik gücümüzün nelere yettiğini
Biz diyorsam onun umudu hala harlı diyedir”
(P. Eduard)*

Kabullenilmesi zor bir gerçekliktir ölüm. Nereden ve nasıl gelirse gelsin, geride kalanlar bu kabullene-meme halinin düşünsel ve duygusal yoğunluğunu ya-şamaktan alıkoyamazlar kendilerini. Hayatın kaçınılmaz döngüsünün bir anında, her canlının bir biçimde bu gerçeklikle yüzleşeceği bilinse de ve gün-delik yaşamda bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu kaçınılmazlık sıklıkla dile getirilse de, geride kalanlar, kabullenememenin duygusal davranışlarını sergile-meye devam eder.

Her şeye rağmen bu durum, oldukça karmaşık düşüncelere ve duygulara sahip olan insan açısından anlaşılardır. Ölüm, gidenlerle geride kalanları yaşamış ve yaşamakta olan gerçeklerin ortak duygusunda buluşturur. Birbiriyle iç içe geçmiş birçok duygunun yaşanmasına vesile olur. Kabul edilsin ya da edilmesin, epeyce güçlük çekilsin, herhalükarda içsel bir hesaplaşma yaşanır. Zaten anlaşılır ve olağan karşılanmasının anlamı da biraz bu yüzdendir. Çünkü basit ya da kaba denilebilecek çıplak bir ölüm algısı yoktur. Her giden, kendisinde somutlaşan yaşam ve yaşamın anlamı kadar izler bırakır geride kalanlarda. İşte gerçek duyguları biçimlendiren, on-ları yönlendiren ve geride kalanlara esin kaynağı olan da budur. Düşen beden olsa da, asıl olan onlarda hayat bulan yaşam ateşidir. **Önemli olan bu ateşin yakıcılığında tutuşmakta ısrar edebilmektir.** Ancak o zaman ölümün ve onunla açığa çıkacak duy-gunun, düşüncenin ve davranışın anlamı, gerçek özüne ulaşabilir.

Hayatı ve onun gerçeklerini doğru kavrayan, tanımlayan ve kendilerini onun öznesi biçiminde ko-numlandırarak mücadeleye atılanlar, en kıvançlı vazgeçişleri tereddütsüzce göze alanlardır. Onlar ye-niden tanımlarlar hayatı ve ölümü. Hayatı ve ölümü, inandıkları idealler ve gerçekleştirmek istedikleri düşler arasında öyle iç içe geçirerek harmanlarlar ki, bir inancın buyruğuna dönüşür onlarda her şey. Ve kavganın adıyla yeniden tanımlanarak bambaşka bir

algı, kavrayış, bilinç ve davranış yaratırlar. Onlar için ölüm, artık sıradandır ama bir yanıyla da hiç olma-dığı kadar da manidar. Çünkü düşen herhangi bir beden değildir sadece. Bedenlerden öte değerler ya-ratarak tüm insanlığın gerçek kurtuluşu, özgürlüğe ve birlikteliğe olan özlemlerine hayat veren devrimci dü-şüncenin ve eylemin yegane simgesidir sözü edilen-ler. Zaten ölümü kendisinden de öte değerli kalan ve onun bir inancın, idealin, düşün ya da tutkunun basit bir yansımasına dönüştürerek, gerçekleştirilmek iste-nenlerin gölgesinde ama yeni anlamlar yükleyerek ifadelenen de bu değil midir?

Komünistler, devrimciler ve her türden baskıya zulme ve haksızlığa karşı haklı olarak ölümüne kav-gaya tutuşanlar için ölüm algısı, başından itibaren farklılaşır. Çünkü yaşama bakışları farklıdır. Yaşamın mevcut seyrinin her açıdan bir alt-üst oluşa gebe ol-duğunu görerek, bilerek, yaşanılacak yeni bir dünya-nın düşüncesini olgunlaştırırlar. Bunu gerçekleştirecek iradenin oluşturulması ise kaygı-sızca, tereddütsüzce ve hesapsızca vazgeçebilmeye bağlıdır. İdealler, amaçlar, hedefler ne kadar belirgin-leşir ve doğru temeller üzerine inşa edilerek pratik sürecin şekillenmesinde hakim güç haline gelirse, ölüm de o oranda hem basitleşir hem de yeni anlam-larla ağırlaşır. Tezat bir görünüm arz etse de yaşamın karşı konulmaz bir gerçeğidir bu durum.

Eğer bir düşünce olgunlaşır ve kendi yatağını oluşturmaya başlarsa, o seyrin bütün dinamikleri de buna bağlı olarak şekillenir, gelişir ve etkinleşir. Ha-yata tarifsiz bir tutkuyla bağlananların aynı zamanda kendilerinden vazgeçebilecek kadar ona bağlı olanlar olduğunu biliyoruz. Bu insanlar, yaşamlarının kade-rini belirlerken vazgeçebilmenin gücüyle, sürecin bütün zorluklarını göze alırlar. İlk zaferlerini, kendi-leri gibi tüm insanlığı dipsizce bir karanlığa mahkum eden köhnemiş düşüncelere, alışkanlıklara ve her türden zihinsel kuşatmalara karşı kazanırlar. Yani hayatı ve gerçeklerini sonsuz kere keşfetmenin kı-vancı içinde yeni hedef ve yollar bularak her şeyi bir kez daha tanımlarlar.

Düşenleri ve düşmelerini layıkıyla tanımlamak ya da anlamak için öncelikle onlarla somutlananları doğru ve iyi bir şekilde kavramak gerekir. Çünkü gi-denleri o noktaya taşıyan dinamiklerde saklıdır her

şey. Devrim idealleri uğruna yola çıkarak can bedeli kavgaya tutuşanları değerli ve onurlu kılan şey, tek başına ölümleri yani kendilerini feda edebilme cüretleri ya da ölüm biçimleri değildir.

Ölümler, devrim ve devrim mücadelesine dair vazgeçilmezliğin, kararlılığın ve ısrarın en somut göstergesidir. Kavganın sürdüğü her alanda karşılaşılabilecek yitimlerin ortak anlamı budur. Nereden ve nasıl geldiği talidir. Asıl olan ölüme yoldaş hayatlarla geleceğin umudunu taşıyabilme iradesidir, eylemidir ve bu döngünün sürekliliğidir. Her beden bu gerçeğin ruhunu taşır. Bu yüzden yükü ağırdır, manidardır ve bilinmelidir ki yola devam edenlerle, edecek olanlar için yol gösterici ve tetikleyici bir dinamiktir.

Yine bir noktanın altını çizmekte yarar vardır. Sınıf mücadelesinin çetinliği içerisinde öyle umulmadık biçimlerle yitimler yaşanır ki; yığınlarla deneyime ve birikime sahip dirayetli yürekler bile, bir anda suskunlaşıverir ya da kendi duvarlarını içten içe parçalayan taşkın sulara dönerler. Ölümün biçimi, ötekilerine nazaran daha ağır gelir ve kabullenilmesi çok daha zor olur. Tam da anları ve olması gerekenleri doğru anlamak, tanımlamak ve özümsemek gerek. Bu noktada belirli ölçülerde kendine has bir yaklaşımı zorunlu kılmaktadır.

Bizler kavganın, mücadelenin ve savaşmanın zorunluluğuna vurguda bulunuruz her daim. Devrimin, ancak ve ancak zorun vazgeçilmez fırtınalarıyla gerçekleşeceğini sıklıkla dile getiririz. Tasavvur edilen

yanırların çok güçlü sarsıntılar, yıkımlar ve alt-üst oluşlarla inşa edilebileceğini ısrarlı biçimde söyleriz. Bilincimizin açtığı yollarda amansız kavgalara tutuşarak kendimizi var ederiz. Söylediklerimizle atılırız, hem de tasasız ve tereddütsüz biçimde. Ölümler, yitimler vardır bu yollarda biliriz. Ama nafiledir. Ne ölümün adı ne de sancısı durdurmaz inanmış yürekleri... Çünkü dövüşenler için, dövüşmenin nedenleri asıl olandır. Bu yüzden ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin her zaman, düşlenenlerin gölgesinde kalacaktır, kalması da gerekir.

Mücadelenin olduğu her alanda, ölümün adı dahil bizlere yabancı ya da uzak gelse de, o, bir şekilde yanı başımızda ve biz istemesek de bizlere eşlik etmekten geri durmaz. Bu gerçeği de biliyoruz. Hatta onlarca yılın deneyimleriyle, bilinenlerin de sınırlarını parçalayacak kadar tarifi ve tanımı zor ölümler yaşadık. Dağ başlarında, sokaklarda, meydanlarda, zindanlarda, işkencehanelerde, darağaçlarında nice ölümler gördük ve yüreklerimizin tarifsiz acılarla taşlaşmasına tanık olduk. Ama yılmadık. Zalimin, zulmüne ve zorbalığına karşı, acılarımızı, düşüncelerimizle ezip geçtik ve yine acılarımızla olgunlaşarak çoğaldık. Zalimlerin elimizden alamadığı en önemli silahlarımızdan bir tanesi de budur. Yani dirayetin, metanetin ve azmin çelikten ruhunun, bütün çirkeflilere rağmen yenilmezliğidir.

Her ölüm, bedende somutlanan geleceğin düşleri kadar ağırdır demiştik. Devrimci savaşın hangi alanında ve nasıl düşerse düşünler; onlar, ışıltılı birer yürektirler her zaman. Nasıl öldüklerinden çok, yollarının üzerinde her an karşılaşılabilecekleri bu gerçekliğe rağmen yollarına tereddütsüzce nasıl devam ettiklerini öne çıkararak, onlardan, gerçek yaşam adına umudu, direnci, azmi ve inancı yudumlamamanın kıvancına ulaşılmalıdır; düşenlerle çoğalabilmek için.

Çünkü bizler mücadele edenleri doğru bir yaklaşımla anlamamanın ve kavramanın zorunluluğunu taşıyoruz. Kavganın döngüsünde ölümün ruhu kol gezer. Kimi zaman en görkemli çarpışmaların içinde vuruluruz, kimi zaman ise apansız yakalanır, gafil avlanırsınız. Baskınlarda, pusularda, kuşatmalarda vuruluruz, vuruluruz. Sokak çatışmalarında, barikatlarda, kavganın soluklandığı her alanda dövüşürken düşeriz. Bir bomba imal ederken, yerleştirirken ya da pratik teknik ayrıntılarıyla uğraşırken düşenlerimiz olur. Bunlar, kavganın olağan seyri içerisinde normal karşılanabilen düşmelerdir.

Savaşın çetinliği, acı ve ölüm doğursa da, kurtuluş

ve özgürlük de bu devinimle hayat bulur. Özgür yarınlardan ve tüm insanlığın kurtuluşundan söz ettiğimiz vakit ve bu amacı gerçekleştirmenin öznesi olarak o meşakkatli yolların yolcusu olduğumuzda, çoktan ölüme yoldaş olmuşuz demektir. Özgürleşmenin ve kurtuluşun özündeki derinlik de buradan gelir. İşte bu yüzden ölümler ideallerin gölgesinde kalır.

Onlar nerede ve nasıl düşerlerse düşünler, sorumluluğunu taşıdıkları ideallerin öznesi olarak yüreklerimize taht kurarlar. Yeter ki ideallerin gücüne ölümün gölgesi düşmesin, biçim özün önüne geçmesin. Şairin dediği gibi “sıkı tutun düşlere/eğer düşler ölürse/kırık kanath bir düş olur hayat/uçamaz düşler/sıkı tutun düşlere/çünkü biterse eksik olmayacak/bu topraklarda.” (Simurg)

Kavganın seyirinde birçok güçlkle karşılaşılır. Her zaman için, hem de bilinmesine rağmen en ağır ölümdür. Tabii bir gerçeği bilmek onu her açıdan kavramak demek değildir. Ölüm de bir gerçekliktir. Lakin onu ve beraberinde ortaya çıkan duyguları anlama konusunda ise kimi zaman tanımlanan gerçeğin uzağında kalınabiliyor. Oysa düşenler, ölüme yoldaşlar. Geride kalanlar ise acıları, hüznüleri, efkaları ve ölümle gelen kederleri kendilerine yoldaş etmek zorundadırlar. Kavganın çetin koşulları içersinde dirayetli ve direngen biçimde mücadele edebilmek ve bu seyre süreklilik sağlayabilmek ancak bu şekilde mümkündür. Her gidiş bir acıya neden olacaktır. Bu en doğal duygudur, tepkidir. Ama her gidiş aynı zamanda acıları da ezip geçebilmeli, tarumar edebilmektedir.

Bunun için güçlü olmak zorundayız. Hem de öyle güçlü olabilmeliyiz ki, tıpkı dalgaların durmadan ve hem de en şiddetli vuruşlarıyla dövüp de üzerinde parçalandığı kayalar gibi. Ölüm, acı, hüznün, keder ve daha niceleri durmadan üzerimize yüklense dahi dirençli, dirayetli, sabırlı ve metanetli olabilmeliyiz ki, hepsini, dalgalar misali ilk vuruşu sonrasında paramparça edebilelim. Ancak o vakit seyrin aksayan akışına anında katılarak, kavganın yönüne ve niteliğine güç verebiliriz. Dün olduğu gibi bugün de ihtiyacımız olan ve öne çıkartmamız gereken nokta burasıdır.

Onlar, nice yüreklere ateş düşüren acılardan süzülerek yaratılan birikimleri taşıyorlardı. Özgürleşebilmenin coşkunluğuyla çoraklaşmış, çölleşmiş zihinlerin üzerindeki

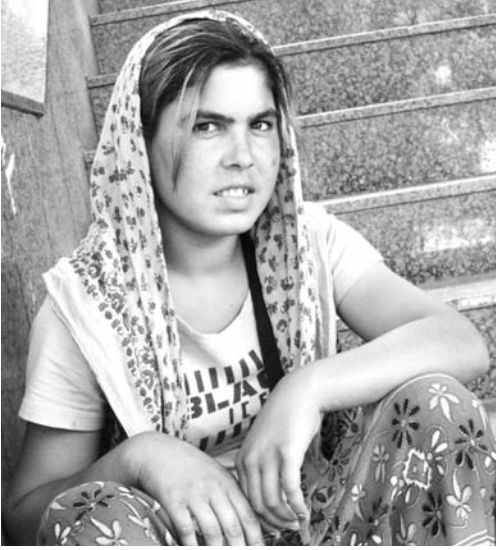
kuraklık sarmalını parçalamanın adydılar. Uzak, imkansız ya da zor diye bilinenlerin ve aslında, benimsetilenlerin ve kanıksatılanların aynı zamanda kadını, gerici söylemlerle yaratılmış kabuklara hapseden sahtelikler olduğunu ve devrimci iradenin hafif bir uyanışı ve dokunuşuyla nasıl da tarumar edilebileceğini gösteren yine onlardı. Öncünün ideolojik-politik çizgisinde yeniden doğdular ve büyük bir sadakatle, bağlılıkla tutundular. Onurlu kavgaya can bedeli bir özveriyle atıldılar. Halkların bağrında saklı ama içten içe büyüyen devrimci dinamiklerle soludular gerçekleri ve inançlarını bununla pekiştirdiler. Onlar; inançsızlığı, çaresizliği, kimliksizliği, sindirilmişliği, güvensizliği, suskunluğu ve dirençsizliği dayatan köhne ideolojiye ve onun düzenine karşı isyanın adı oldular. Bu, geride kalanların sahiplenmesi ve taşınması gereken onurlu olduğu kadar erdemli olan en değerli yüküdür. Ağırılığı ne kadar içten ve yürekten hissedilirse, düşenlerle çoğalarak yol alabilmenin koşulları da o ölçüde yaşam bulacaktır.

Bugün olduğu gibi yarın da benzer haberlerle yüreklerimizi yangın yerine çevirmeye devam edeceğiz. Kavganın durdurulmaz akışı buna gebeedir. Acı da olsa kavganın pratikleri içerisinde pişerek olgunlaşacağız. Yine de düşenlerimiz olacaktır. Lakin her düşenle ölümü ve ona neden olan bütün gerçekleri çok daha farklı anlamlarıyla yeniden tanımlayacağız.

Bu yüzden ısrarla ve inatla hem de her koşulda haykırmalıyız; düşse de bedenler, harlanan kavganın ateşi olacaktır ve ölüm, özgür yarınlardan düşlerine gölge düşürmeyecektir!

“Çingeneyim!”

2 Şubat 2011 tarihinde şehit düşen **Sefagül Kesgin**'in 2001 yılında Tokat Hapishanesi'nde adli tutuklularla kaldığı dönemde kaleme aldığı öyküdür.

Çingeneyiz işte, Kırşehir'de elekçi, Tokat'ta kalaycı, İzmir'de tenekeçi, Adana'da bohçacı. Çingeneyiz işte; aşağılanan, horlanan, iş verilmeyen, ev verilmeyen... Kimi zaman da korkulan hırsızlarız. “Miday mande kavsul le” (Anne bana ayakkabı al)lerle büyüdük. 3 ay ağladığımız oldu naylon Dallas ayakkabılarına. Ne çocuk olduk ne de genç kız. İnsanlık gizli kapılar ardına saklanmıştı bizim için, çünkü Çingeneydik. Neydi suçumuzdu ki yağmur yağanda toplayırdık çadırlara, beklerdik hain yağmurun, nankör yağmurun dinmesini. Haindi, nankördü yağmur bize. Gacilere, gacılara (Çingene olmayan kadınlar ve erkekler) bereket getiren yağmur biz de soğuk ve ıslak çadır demektir. Neydi suçumuz ki yağmur yağanda çıkamazdım bohçaya anamla babamla. Sonra elini ancak açlık verirdi bize, makas değmeyen kumaşlar kötü şeyleri doğururdu. Neydi suçumu ki topuklarımız çatlayınca kadar aldığımız onca yol boyunca bir metre pırtı (kumaş) satamayışımızla yine elini verirdi bize koca dayağı baba dayağı.

Biliriz kadın olmak zordur. Ama göçebe kadını yanı Çingene kadını olmak daha da zor. Hani kazanan biziz ya, söz hakkımız olur bazen ama yine de kadınlığın karanlık kaderini aydınlatmaya yetmez söz söyleyebilirliğimiz. Bir de satılığa çıkarılırız 12'mize 13'ümüze basınca. Hele bir de babayığitsek, uyanıksak, iyi bohça satıyorsak, ucuza gitmeyiz, en az 6-7 milyar ederiz. Bizi

alanınsa canına minnet 6-7 milyar, valla 1 ayda çıkarırız bohçada milyarları. Ama biraz safça, ahmakçaysak anca 1-2 milyar ederiz. Ereğ gibi yetiştirilmişliğimizden pek safçamız da yoktur, uyanıktır kızlarımız. Neydi suçumuz ki gönlümüz düşün düşmesin satılırdık mal hesabı. Tabii çeri başının onayıyla. Çeri başı demek çadırların başı demek, ağır söz demek, saygı demek, sevgi demek. Çeri başımız büyüğümüzdür, sözü kanundur bize. Önce ona sorulur “Satılsak mı-satılmasak mı?” sonra söz anamıza babamıza düşer. Ve başlar Çingene düğünü... Oynarız, güleriz “Abe en çok gübeciklerimizi atarız.” Ne haremliktir ne selamlıktır Çingene düğünü.

Atarız göbeklerimizi kardeşlerimizin, kocamızın, komşularımızın, dostlarımızın yanında. Göbeğin yanında bir de silahlarla kurşun atarız Çingene düğününde. Kibar gacileri çatlatırcasına belimizden düşmeyen silahlar başlar şakır şakır ötmeye. O gün satıldığımız gündür, ağlar kız tarafı, ağlar anamız bacımız, kimi zaman ucuza gidişimize kimi zaman da kart kocaya varışımıza. Telli duvaklı gelin olur atarız göbekleri çalgılar eşliğinde. Ama inceden bir de sitem çöker içimize, hükümet nikahı yapılmayıştından. Nikahsız gelin, kimliksiz çocuk; kimliksiz çocuk, okulsuz çocuktur. Doğmamış çocuğumuza hüznümüzdendir sitemimiz. Evet sitemimiz ne Çingeneliğimize ne göçerliğimize. İnsanız ya gönlümüz düşerdi bohça sa-

tarken gördüğümüz gacilere, elinde süpürgesi evinin merdivenini yıkayan gacilere. Oysa bizim çadırlar bugün Tokat'ta yarın Sivas'ta, ne merdiveni vardır yıkanacak ne de camı yıkanacak. Neydi suçumuz ki çavalarımız (çocuklarımız) ne okul yüzü görür ne önlük.

Kadınız işte Çingene kadını; kocalarımız çalışmaz, karınları doyuran bedenleri giyindiren biziz, evin direği yanlış dedim çadırın direğiyiz. Ama kadınız işte Çingene kadını, sabahtan akşama kadar sırtındaki 60 kiloluk bohçayla yolları aşındıran Çingene kadınıdır. Kazandığımız paralar akar sarhoş kocalarımızın kumar masasına. Kadınız, bohçadan geldiğinde çocukları açsefil çadır köşelerinde bekleyen. Kadını içkinin verdiği aymazlıkla kocasınca bıçaklanan, yaraları dağlanan... Kadınız işte Çingene kadını. "Romlarımız bizi morar hep (Kocalarımız bizi döver hep) Halbuki Ramliler bütün moroyu vastınla kazanır. (Kadınlar bütün ekmeği bileğiyle kazanır)"

Çingeneyiz Adana'da, Sorgun'da, Turhal'da, Kayseri'de. kurarız bir anda çadırlarımızı ve civindiriklerimizi. Gün olur fukara çadırımız yıkılmak istenir başımıza. Ansızın çevrilir çadırlar, postal giyenler dipçik tutanlar konuşur. "Burada kalamazsınız, bir saat içinde terk edin burayı yoksa dağıtırız", "Yasakmış!" Halbuki yasaklığın değil Çingeneliğimizden bu talan, yoksulluğumuzdan. Halbuki onlar soysuza, namussuza, talancıya yasaklamalı memleketi.

Çingeneyiz işte. Açlığı, evsizliği bilmeyenlere göre hırsız, çapulcu, dolandırıcı. Oysa merttir bizim milleti-miz. Haklıya yan gözle bakmaz, haksızın canına da okur yeri gelince.

Fedakardır bizim millet. Birileri açsa bölüşür ekmeğini aşını. Cesurdur bizimkiler; birileri sığınç olmaya görsün çadırımıza, kelleimizi verir sığınç olanı vermeyi. Topla tüfikle gelseler vermeyiz bize güvenip de sığınanı.

Eh biraz da kavgacıdır, korkusuzdur, korkmaz kandan bizim Çingeneler. Damarımız tutmaya görsün işin içine haksızlık girince kırarız haksızın kafasını gözünün.

Bir de tutkundur bizim Çingene milleti. Tutar birbirini dışarıya karşı. Sokmayız kavgalarımıza üçüncü şahısları. Çingeneyiz işte evimiz yok bir dilcemiz var.

Çingeneyiz işte bir de üstüne kadın... Açsak, açıktaysak satmayız kendimizi. Ama çalarız malı fazla olandan. Kıyamet kopmasın diyedir çalarlığımız. Ne demişler "Biri yer biri bakar kıyamet ondan kopar", çalmayalım da kıyamet mi kopsun(?)

Bense Çingeneyim işte kadınım, bir de üstüne

mahpusum.

Mutsuz evliliğimi dayak ve içkiden beslenen mutsuzluğumu, kendi yasalarımızca bitirdim, kocamı öldürdüm. Yaşımın beni sürüklediği bu cinayetin ötesinde öldürdüğüm. Her akşam sarhoş kocasından dayak yiyen kadınlığımdı öldürdüğüm, bohça satarken göz dikilen namusumdu öldürdüğüm. Açlığımdan çıplaklığımdan utandığım, usandığım küçük çocuklarımın acısıydı öldürdüğüm. 14 yıl önce 1,5 milyona satılan genç kızlığımdı... Yaşanır kıldığımsa bu koca mahpusluğum ötesinde çocuklarıma duyduğum hasret, Çingeneliğime değil bizi insanca bir yaşamdan mahrum bırakanlara güttüğüm kinim...

Çingeneyim işte 26 yaşında bir Çingene kadını. Sırtımda bohçam, belimde kesem, ayağımda şalvarım yok. Üstüne bir de mahpusum ama Çingeneyim işte. Gönlü umudu büyütenlerden yana bir Çingene. "Kerimiz nana, uçar zide açıyok." (Evimiz yoktur çadırlarda yaşarız)

Amacımız ne? Ne yapıyoruz? Ne yapmalıyız?

(Bu yazı, 2 Şubat 2011 tarihinde şehit düşen **Nurşen Aslan** yoldaş tarafından, şehit düşmeden kısa süre önce yazılmıştır. Şehit düşmesinin ardından yoldaşları tarafından kimi imla hataları düzeltilmiştir. Yazının esası ve özü, Nurşen yoldaşın yazdığı gibidir.)

Sınıf mücadelesinin gelişmesi, güçlenmesi ve nihai hedefimize ulaşmamız açısından Proletarya Partisi olmazsa olmazdır. Parti bir ihtiyacın ürünü olarak kitleleri örgütlemek ve savaştırmak amacı ile ortaya çıkmıştır. Yani sınıf için vardır. Bu anlamda proletaryanın öncü ve örgütlü gücüdür. Proletarya Partisi'nin sınıf mücadelesini güçlendirmesi ve zafere ulaşması için de yol ve yöntemi bellidir. Belli bir program ve tüzük çerçevesinde hareket eder.

Halk Savaşı stratejisini benimser ve sürece uygun taktikler geliştirir. Ancak mevcut stratejimizi, taktiklerimizi uygulayabilmemiz ve yaşam buldurmamız için de bir dizi örgütlenmeye gitmemiz gerekmektedir. Çünkü sınıf mücadelesinin, stratejimizin, taktiklerimizin en temel sorunu **örgütlenme sorunudur**. Örgütlenme sorunumuzu çözmemizin en etkin yollarından birisi A/P çalışmalarımızdır. Peki, A/P çalışmalarımızı yürütürken kullanacağımız en etkin araç nedir? Açık ki, en etkili aracımız legal/illegal kitle yayın organlarımızdır. Çünkü yayın organlarımız kolektif bir propagandist, kolektif bir ajitator ve kolektif bir örgütleyicidir.

Dağınık, sistemsiz olan ve sürekli olmayan A/P çalışmalarımızın sistemli ve sürekli bir hale getirilmesinde, ortak hedefe yönlendirilmesinde yayın organlarımız önemli bir role sahiptir. Bunun içindir ki örgütlenmede, mücadelemizin geliştirilmesinde devrimci yayınlarımızın paha biçilmez bir misyonu vardır. Bunu Çin'de devrim öncesinde ve sonrasında, Rusya'da devrim öncesinde ve

sonrasında görmek mümkündür. Nasıl mı? Rusya'da devrimci bir yayın olan *Pravda*'yı (*Gerçek*), okuyucuyu uzunluğundan dolayı rahatsız etme pahasına da olsa Stalin yoldaştan dinleyelim;

"Pravda'nın her sayısında, işçilerin nasıl yaşadığını, onların kapitalistler tarafından, onların emrindeki fabrika yöneticileri ve ustabaşılar tarafından nasıl amansızca sömürüldüğünü, çeşitli baskı yöntemleriyle nasıl ezildiğini ve nasıl aşağılandığını anlatan çok sayıda işçi mektubu yayınlanıyordu. Bunlar kapitalist şartları sert ve isabetli bir şekilde suçluyordu. Pravda sık sık, işsiz ve aç işçilerin bir daha iş bulamama umutsuzluğu içinde intihara sürüklenişinin haberlerini veriyordu."

"Pravda sadece işçi yaşamı üzerine, grevler ve gösteriler üzerine yazmıyordu. Pravda köylü yaşamını, köylülüğün çektiği açlığı, çiftlik sahipleri, feodal beyler tarafından sömürülmesini de sistematik olarak aydınlatıyordu."

"Pravda'nın çok sayıda işçi muhabiri vardı. Bir yıl içinde 11 binin üstünde işçi mektupları yayınlandı. Sadece mektup yolu ile bağ kurmuyordu. Fabrikalardan gelen çok sayıda işçi, her gün yazı işleri bürosuna uğruyordu. Parti'nin örgütsel çalışmasının önemli bir bölümü 'Pravda' yazı işleri bürosunda yoğunlaşmıştı."

"... Pravda'nın her nüshası elden ele dolaşır, düzinelere okuyucu tarafından okunuyor, onların sınıf bilincini biçimlendiriyor, onları eğitip örgütliyor, mücadeleye çağırıyordu." (J.V. Stalin, Cilt 15)

Evet; yukarıdaki alıntılarda da görüldüğü üzere Bolşevikler Rusya'daki sınıf mücadelesinde devrimci yayın aracılığı ile kitleleri örgütüyor, harekete geçiriyor ve savaştırıyor. Kendisine yüklenen misyona uygun bir yayın çizgisi izliyor ve başarıya ulaşıyor. Örgüt olma bilinci ile kuşanyor ve kitlelerin sonsuz güvenini kazanıyor. Pravda 2.5 yıl içinde tam 8 kez kapatılıyor, fakat yayın hayatına son vermiyor. Çünkü her kapatıldığında işçilerin hem maddi hem manevi hem de örgütlü desteği ile tekrar açılıyor.

Keza Çin'de; *"İdeolojik berraklığın, proleter sağlığın korunmasında her türden revizyonist, oportünist akımlara karşı mücadelede devrimci yayın önemli*

bir rol oynamıştır” der Mao yoldaş.

Gerilla savaşı yürüten Proletarya Partisi açısından devrimci yayın faaliyetinin öneminin bilince çıkarılması can alıcı bir yerde durmaktadır. Çünkü ülkemizde bu görevi yerine getirmek parti ve önderlik bilincini kuşanmak anlamına gelir. Bu ne demektir? Bundan; örgütlenme, savaştırma görevini yerine getirirken, yayın organlarımızın hangi sınıfın penceresinden bakacağı, yaşanan olayları, güncel gelişmeleri nasıl yorumlayacağı anlaşılmalıdır.

Yayın organlarımız kolektifin temel yönelim ve çizgisi doğrultusunda, kitleleri **bilinçlendirmek, şekillendirmek** görev ve sorumluluğu ile karşı karşıyadır. Bu görevlerin en iyi biçimde, layıkıyla yerine getirilmesi; öncelikle kolektifimizin sınıf mücadelesinde yoğunlaşması, ideolojik-politik-teorik seviyesinin yükseltilmesi ve buna bağlı olarak yayın organlarımızın niteliğini yükseltilmesi ile olacaktır. Yani, örgütün niteliği yükseldiğinde yayın organlarımızın niteliği yükselecek, yayın organlarımızın niteliği yükseldiğinde örgütün ve kitlemizin niteliği yükselecektir. İkisi arasındaki kopmaz bağ görülmelidir.

Peki, bizler yayınlarımıza bu bilinçle mi bakıyoruz? Bu görevimizi ne kadar yerine getiriyoruz? **Açık ki, yayınlarımızın beslenmesi, dağıtılması, takip edilmesi yani okunmasında yaşadığımız sorunlar meseleye bu bilinçle yaklaşmadığımızı gösteriyor.**

Yaşadığımız bir başka sorun da yayın organlarımızı sahiplenmemek, savaşımızın bir parçası olarak görmemektir. Örneğin; yayın organlarımızı sahiplenme adına giriştiğimiz pratiklere bakalım. Dağıtım nasıl ele alıyoruz? Yayınlarımızı dağıtmak, bilinç taşımak, örgütlemek amaçlı mı yapıyor, yoksa elimizdeki sayıyı bitirmek amaçlı mı? Kuşkusuz bilinç taşımamanın, örgütlenme amaçlı giriştiğimiz pratikler olduğu doğrudur; ama genele damgasını vuran “elimizdekini bitirme” anlayışıdır. Yani bu anlayış dağıtım görevini, örgütlenme **aracı** olarak değil de **amaç** olarak ele alan bir anlayıştır. Bir de bunlara yayınlarımızın niteliğindeki eksiklikleri eklediğimizde yayınlarımıza yüklenen misyon, pratik faaliyette karşılığını bulamamaktadır.

Yoldaşlar; yayın organlarımızın misyonunu kavramadığımızda, kavratamadığımızda, bu konuda bilincimizde silikleşme olduğunda, bırakalım görevimizi yerine getirmeyi, durumu tersine çevirmeyi kendi görevimiz olarak dahi önümüze koymayız.

Devrim mücadelemizde yayınlarımızın misyonunu yerine getirebilmesi için kitle faaliyetimize yüklenerek,

öncelikle örgütlenme aracı olarak dağıtımını yaygınlaştırmaktan işe başlamalıyız. Devamında yayınlarımızı beslemek ve niteliğini artırmak yüklenmemiz gereken başlıca görevlerimizdir. Bu durumda “yayın organlarımızın niteliğini nasıl yükselteceğiz?” sorusu karşımıza çıkmaktadır.

Yoldaşlar; her şeyden önce, işe kendi niteliğimizi yükselterek başlamamız gerekmektedir. Kendi niteliğimizi yükseltmek soyut bir şey değildir. Parti, sınıf ve devrim bilincimizle doğrudan bağlantılıdır. Parti, sınıf, devrim bilincimizi geliştirecek olan, devrim mücadelemizin gerekliliğini kavramaktır. Zira devrim mücadelemizin gerekliliği kavranmadan, devrim için yapılması gerekenler de yeterince kavranamaz. Bunun için Marksizm-Leninizm-Maoizm’in teorisi ile donanmak, bunu kavramak kendimiz açısından, kolektifimiz ve yoldaşlarımız açısından önemli bir yerde durmaktadır. Özcesi; parti, sınıf, devrim bilincimizdeki ilerlilik, doğruluğunda nitelikte bir yükselişi beraberinde getirecektir. Mevcut durumumuz, yayın faaliyetimizin misyonuna uygun bir bakış açısına sahip olmamızı, onu beslememizi, sahiplenmemizi, yayın faaliyetimize savaşımızın bir parçası olarak bakmamızı ve nihayetinde niteliğini yükseltmeyi sağlayacaktır.

Öyle ise, yayınlarımızın niteliği nasıl olmalıdır? Yayınlarımızın kitlelerin anlayacağı dilde olmasına özenle dikkat etmemiz gerekmektedir. Yayınlarımızda, emperyalist-kapitalist sistemin ülkemizdeki tahribatları, kompradorlarla ilişkilerin sistemli bir ele alışla işlenmelidir. Oportünist, reformist, revizyonist akımlara karşı da sistemli ve düzenli bir ele alışımız olmalıdır. Bunun için her alandan yoldaşlar olarak faaliyetlerimizi yürütürken, birer **doğal muhabir** gibi düşünmeli, kitlelerin tepki ve taleplerini, yaşamlarını bu bakış açısıyla da incelemeyi önümüze görev olarak koymak gerekmektedir. Çünkü her birimiz çalışma yürüttüğümüz alanlarda, kitlelere gitme, kitlelerle bağ kurma, örgütlenme görev ve sorumluluğu ile yükümlüyük. Faaliyetlerimiz içinde, kitlelerden öğrenerek, onların anlayacağı biçimde, sade, yalın ve nitelikli yazılar yazabiliriz.

Her alanda yoldaşlarımız olması gerekene uygun bir şekillenişe girdiğinde, olması gerekene uygun hareket ettiğinde, yayınlarımızın niteliğini artırdığımızda, oturmuş bir dağıtım ağı oluşturduğumuzda, yayınlarımıza misyonuna uygun bir ele alışla yaklaştığımızda ve doğru önderlik ettiğimizde kitleler tarafından aranan, güvenilir bir örgüt durumuna geleceğimiz bilinmeli ve görülmelidir.

“Bu iş özveri ve sabır işi!”

(Aşağıdaki yazı **Çiğdem Yılmaz** yoldaş tarafından kaleme alınmıştır.)

Bahara sevdalıdır gerilla... Bahar doğanın canlılığını, hareketliliğini simgeler. Uzunca bir kışın acısını çıkartmak istermişçesine doğa; rengarenk çiçekleri, bağrında ev sahipliği yaptığı canlıların sesleri ile insanın içini heyecanlandırır.

Baharın gelmesi ile gerilla da bir yıllık kamp faaliyetini geride bırakmış ve artık kitlelerle buluşmak için harekete geçmiştir. Tıpkı bahar ayındaki coşkun sular gibi yatağına sığmayıp taşmaktadır gerillanın öfkesi ve sevgisi... İkisi de o kadar hırçındır ki öfkesi düşmana korku, sevgisi halka güven verir.

Yıllardır bağrında nice yiğit kızlarını ve oğullarını saklamıştır Dersim ve Dersim halkı...

'72'de Proletarya Partisi ilk tohumlarını bu yüzden bu topraklara serpmiştir. Dersim zulmün, katliamın ve direnişin topraklarıdır. Dersim, tarih 1973'ü gösterdiğinde bağrında sakladığı yiğit evlatlarının katliamına ve direnişine tanıklık etmektedir. İbrahim yoldaş, Ali Haydar Yıldız yoldaş ve tarihin sayfaları ilerledikçe Dersim bu onurlu yiğitlerin mirasçılarının direnişlerine tanık etmeye devam edecektir.

'73'te girdiği çatışmada yaralanan İbrahim yoldaşı, ihbarcının düşmana teslim etmesi ile Dersim en büyük ihanetin tanıklığını etmektedir. Dersim'den Amed'e uzanan bir zaman yolculuğu başlar. Diyarbakır Zindanları da bu katliama ve direnişe tanıklık etmektedir artık. Diyarbakır Zindanları 90 gün boyunca parmakları kesilen, en ağır işkencelere maruz kalan ama gene de susan bu yiğit karşısında ağlamaktadır artık. Diyarbakır Zindanlarından kan damlar ve bu öyle bir kandır ki yıllarca ne hafızalardan silinecek ne de silinmesine izin verilecektir. 18 Mayıs 1973'te katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bize gösterdiği yoldan yürümeye çalışan yoldaşları olarak, onu anmanın en iyi yolunun bize bıraktığı en önemli iki şeyi -savaş ve halk sevgisi- bize öğrettiği şekilde ele alarak olacağım düşündük ve 18 Mayıs 2010'u gösterdiğinde tarih, bir toplantı yaparak halkla birlikte anma yapmaya karar verdik. Toplantı için bütün yoldaşlar görüş ve önerileri ile toplantının en iyi şekilde yapmanın kaygısını yaşamaktadır. Her yoldaşın gözlerinde biraz da mahcubiyet vardır. Savaşı yeterince yükseltmemenin burukluğu yaşanmaktadır.

Toplantı günü son hazırlıklar da tamamlandıktan

sonra gerilla gecenin karanlığında patikayı adımlamaktadır. Köyün ışıkları görüldüğünde daha da bir hızlanmaktadır gerillanın adımları. İlk olarak savunma grubu yerine almak için köye girecek yoldaşlara başarılar dileyerek ayrılır ve geri kalan yoldaşlar köye girdiklerinde ilk iş köylüleri toplantıya çağırmaştır. Köylülerin toplanmasını sabırsızlıkla bekleyen gerillalar gelenlerle kısa kısa sohbet ederler. Artık köylüler toplanmış ve merakla gerillaları beklemektedir. Konuşmada ilk olarak gelenlere teşekkür edilmiş ve saygı duruşuna katılmaları için halkı davet etmiştir gerillalar. Saygı duruşunda köylülerin büyük bir ciddiyetle durmaları ve bir amcanın sol elini önce kaldırıp sonra gerillaların sağ elini kaldırdığını görünce hemen onun da sağ elini kaldırması gerillalara büyük bir moral ve motivasyon vermiştir.

Toplantıda neden bu topraklarda savaşımızın başlatıldığı, savaşta eksik kaldığımız ve yapmaya çalıştıklarımız, genel politikalarımız ve İbrahim yoldaşın görüşlerinin neden önemli olduğuna vurgu yapıldıktan sonra söz, toplantıya katılanlara bırakıldı. Toplantıda güvensizliklerini dile getiren köylüler, güvenin tekrardan kazanılmasının bize bağlı olduğunu söylediler. Söz alan yaşlı bir amcanın söyledikleri bizim için çok önemliydi: “Anladığım kadarıyla siz arşivlerinizi taramışsınız ve buralardan ders çıkarmışsınız ve yeni bir sayfa açtığınızı söylüyorsunuz. Bugün önümüzde düşmanın yolu da açık, halkın yolu da... Siz hangisine hizmet edeceğinizi kendi pratiklerinizle göstereceksiniz. Bu iş özveri ve sabır işi. Zaman aynı zaman değil, devir değişti. İşiniz zor ama yapmak sizin elinizde ve ben size başarılar diliyorum.”

Gerçekten de anlatmak istediklerimizi bir nebze de anlatmış olmanın sevinci ile köydeki toplantımızı bitirmiş ve hızlı adımlarla gecenin karanlığında uzanan patikaya doğru yol almıştık. Yol boyunca her gerilla yeminlerini tazelemiş ve söylediklerinin arkasında duracağına bilincinde bir nebze de olsa görevini yapma sevinci ile ilerliyordu...

Eleştiri-özeleştiri üzerine...

(Bu yazı, 2 Şubat 2011 tarihinde şehit düşen **Gülizar Özkan** yoldaş tarafından şehit düşmeden kısa bir süre önce kaleme alınmıştır.)

Eleştiri-özeleştiri silahı yaşamımızda vazgeçilmez unsurlardan, kolektif yaşamın dayattığı görevlerden biridir. Hedeflerimizi gerçekleştirmek için önemli bir araçtır. Ne kadar devrimcileşmek istiyorsak, bu, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını kavramamızla da bağlantılıdır. İrademiz ve istediğimizle ilintilidir.

Eleştiri herhangi bir olgu-olay üzerine düşünme, sorgulama ve bir değerlendirme pratiğidir. Bu değerlendirme olumluluk ve olumsuzlukları ayırdığı, olumsuzlukların nedenleri ve çözümlerini ortaya koyabildiği oranda anlamlı olacak, değişime hizmet edecektir.

Dışımızda bir olayı, gelişmeyi vb. eleştirme daha rahat iken, esas sorun kendimize dönük eleştirilerimizin yüzeyselliği ve gelen eleştiriler karşısındaki tutumumuzdur.

Şöyle bir düşünelim; bu meseleler tartışıldığında ağzımızdan çıkan cümleler nelerdir? *“Tamam, ben hatalyım, ama...”*, *“bana getirdiğiniz eleştirilerin hepsini olduğu gibi ahyorum, ama verdiğiniz örnekte olduğu gibi yaşanmadı”*, *“amacım bu değildi, yani öyle olmasının nedeni ben değilim”*, *“benim hatam olduğu kadar karşı tarafın da hatası var, onu da görmenizi istiyorum”* vb.

Gelen eleştirileri değerlendirmeden toptan kabul etme kendisini hiçeştiren bir yaklaşımla birlikte kendine ve yoldaşlara olan güvensizliği ortaya koyar. Hiç kabul etmeme; örgüt bilincindeki zayıflık, kendimizi içinde görmeme, sorumluluğu bilince çıkarmama, kendini değiştirme ihtiyacı duymama şeklinde somutlanırken, diğer bir yan ise kendini yerli görmedir.

Sözde kabul etme, pratikte değiştirmeme yaşadığımız sorunlardan bir tanesidir. Dil ucuyla kabul gören, sürecin dayattığı *“evet”* demeler sorunun çözümüne hizmet etmez. Bu anlayış, kendisiyle özde hesaplaşmaya dayalı olmadığı için yoğunlaşma ve sorgulama süreci de zamana ve koşullara bırakılarak ertelemeye götürür. Belli dönemler söz verip pratiğin

zorlukları karşısında kendini geri çekme de sorunlu bir duruştur.

Peki neden böyle yaklaşıyoruz?

Devrim iddiamızdaki bilincin zayıf oluşu, kolektifimize, halka, yoldaşlara karşı bağlılığımızın güçlü olmayışı... İşte tüm meselenin özü budur. Yaşamın merkezine hep kendisini koyan, kendi istem ve arzularının hayat bulmasını dayatan burjuva, küçük-burjuva benmerkezçiliği kişinin kendini yaşatamadığı yerde proleter devrimciliğin temellerini alt-üst eden bir durumdur.

Gelen eleştiriye karşılamada gurur yapıp, kişisel algılamak, alınganlık yapmak vb. pratiklerin sergilenmesi gelişime kapalılığın odaklandığı yer oluyor. Oysa yapılan eleştiri devrimcileşmemizi hedefliyor. Kişiliğimize yönelik değil, geriliklerimize ve zaafalarımıza yöneliktir. Bilince çıkarmamız gereken budur.

Kendimizi sorgulama düzeyimiz düşük, çünkü bu silahı kavramada ve bilince çıkarmada sorunlarımız var. Kendimizi doğru sorgulamak için başta değişmeyi istemek, bu silahı kuşanmak beraberinde **doğru düşünceyi aramak** gerekir. **Sorgularken sorgulatmak, değişirken değiştirmek, uygularken uygulamak**, dışarıya karşı acımasız olduğumuz kadar kendimize karşı daha acımasız olmak zorundayız. Küçük-burjuva düşünce tarzı ve alışkanlıklarımızdan vazgeçemediğimiz sürece de bunu yapamayız. Kendimizi değiştirmek, yarını güçlü örmek için *“ben”* imizi değil, örgütlü yaşamın gereklerini merkezimize koymalı, parti bilincini kuşanmalı, tüm geri yanlarımızı üstüne acımasızca ve korkmadan gitmeliyiz. **Yani geriliklerimizi partide yaşatmayı değil, partiyi kendimizde yaşatmayı tercih etmeliyiz.**

Kadın, aile ve namus üzerine...

(Bu yazı, 2 Şubat 2011 tarihinde şehit düşen **Fatma Acar** yoldaş tarafından şehit düşmeden kısa bir süre önce kaleme alınmıştır.)

“Analık hukukunun yıkılması kadının ilk tarihsel yenilgisidir” diyor Engels.

Tek eşliliğe, daha doğrusu kadının tek eşliliğine dayanan bugünkü evlilik biçimi özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte bu biçimi almıştır. Aletlerin gelişimi, hayvanların evcilleştirilmesi ve bitki yetiştiriciliğinin öğrenilmesi gibi toplumsal ilerlemeler süreç içerisinde ortaya bir ürün fazlası çıkmasına yol açmıştır. Bu gelişmeler yaşanmadan önce erkeğin ve kadının ortak emeği ancak toplumun, daha doğrusu grubun ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde olduğundan ortada ürün fazlasına kimin sahip olacağı gibi bir sorun da yoktu. Bu sorun olmadığı için de kimin, kimi baskı altında tutacağı gibi bir sorun da yoktu.

Ki şu kanıtlanan bir gerçektir; ezme ve ezilme sorunu esasta ürün fazlasına kimin sahip olacağı sorunundan başka bir şey değildir. Anaerik dönemde doğal iş bölümü sonucu toplayıcılık görevini üstlenen kadın üretimde, dolayısıyla da yaşamda daha etkin bir rol oynuyordu. Çünkü avcılık görevini üstlenen erkeğin elde ettiği ürün, grubun yaşamını idame etmesine yetmiyordu. Avcılık ihtimallere kaldığından erkek emeğinin grup yaşamında bir sürekliliği ve istikrarı sağlamıyordu. Oysa kadın emeği sürekliliği olan bir ürün ortaya çıkarıldığı için toplum yaşamı esasta kadın emeğinin yarattığı değer üzerine kuruluydu. Bu maddi gerçeklik toplum yaşamında kadına bir üstünlük ve saygınlık kazandırıyordu. Ve soy zincirinde kadın belirleyici oluyordu. Ancak bu süreç sanıldığı gibi kadının erkeği baskı altında tuttuğu bir süreç değildi. Analık hukuku, erkeğin köleliği üzerine değil, eşitlik ve doğal iş bölümü üzerine kuruluydu. Yani ortada bir ürün fazlası olmadığından, bir ezme ve ezilme sorunu da yoktu.

Toplumsal ilerleme ve iş bölümünün bir sonucu olarak zamanla erkek, üretim sürecinde daha etki bir rol oynamaya başladı. Alet yapımı avcılığı geliştirdi, hayvanların evcilleştirilmesi ve tarımda kullanılması vb. gelişmeler erkek emeğini daha değerli hale getirdi. Aynı zamanda bu gelişme toplumun temel gereksinimleri dışında ortaya bir ürün fazlası çıkarttı. Üretim sürecinde

daha etkin ve belirleyici hale gelen erkek, bu ürün fazlasına el koydu. Yani özel mülkiyetin ortaya çıkışı ve erkek egemen sistemin oluşumu aynı sürecin bir sonucuydu.

Analık hukukunda toplumda grup halinde evlilik biçimi hakimdi. Bu da doğa karşısında sürü haline yaşama zorunluluğunun doğal bir sonucuydu. Bu evlilik biçiminde çocuğun babasının bilinmesi imkânsızdı, sadece annesi bilebilirdi, ki bu da yeterliydi. Ancak özel mülkiyetin ortaya çıkışı ve erkeğin bunu el koyması bu biçimle çelişir hale geldi. Çünkü erkek biriken servetini kendi çocuğuna bırakmak istiyordu. Yani bugünkü evlilik ve aile biçimi olan tek eşlilik erkeğin mirasını kendi çocuğuna bırakma isteğinden doğmuştur. Artık çocuğun gerçek babası bilinebilecekti ve mülkiyetin erkeğe kalması garanti altına alınabilecekti! Yani analık hukuku yıkılmış ve yerine babalık hukuku geçmişti. Kadın üretim sürecindeki rolüyle birlikte toplumdaki rolünü ve saygınlığını da bir bütün olarak kaybetmişti.

İşte bugün, toplumun en temel yapı taşı diye tanımlanan aile, bu ekonomik ve toplumsal gelişmelerin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştı. Ailenin toplumun dayanağı olduğu tezi bizim de kabul ettiğimiz bir gerçekliktir. Ancak gizlenen şudur ki; **aile sınıflı toplumun dayanağıdır**. Yani temel amaç, egemenlerin empoze etmeye çalıştığı gibi toplumda düzen ve huzurun sağlanması, insan yaşamının maddi ve manevi açıdan güvence altına alınması değildi. Tek ve en kutsal araç mülkiyetin korunması ve bu mülke sahip olan erkeğin egemenliğinin güvence altına alınmasıydı. Mülkiyetin korunması ailenin devamlılığını gerektiriyordu. Aile ise kadının köleliği üzerine kurulmuştur. Trajikomik olan ise şu ki; kadın, kendisini köleleştiren, hiçleştiren sistemin beççiliği görevini üstlenmiş ve bilinci öyle bir abluka altına alınmıştı, ki bu işi zevkle, tutkuyla büyük bir inançla yapar hale gelmişti.

Her egemen sistem gibi, erkek egemen sistem de kendi devamını sağlama kaygısı güder. Ve bu kaygı onu ideolojik-politik-ekonomik ve kültürel her türlü aracı

kullanarak toplumda her şeyden önce düşünsel egemenlik kurma çabasına iter. Sistemin devamlılığı da toplumun ezeli ve ebedi olduğuna, yıkılmazlığına inandırmasına bağlıdır.

Kadın cinsine yönelik tüm baskıların temel nedeni budur. Ve kadının bu gerçekliği fark etmemesi için her türlü araç ve yöntem kullanılmaktadır. Doğumundan ölümüne dek kadına, en temel görevinin bir aile kurmak ve her koşul ve şartta bu aileyi korumak olduğu öğretilir. Ve türlü baskıya rağmen, baba ocağının güvenirliliğine ve sıcak bir yuvanın huzur ve mutluluk kaynağı olduğunu inanmıştır bir kere. Daha doğrusu buna inandırılmıştır. Bu inanç gerçekliğin görülmemesine yol açmıştır. Gerçek ise bu kutsallık safsatalarının bir sahtekârlıktan ibaret olduğudur. Tek gerçek özel mülkiyete dayalı erkek egemen sistemin korunmasıdır. Kadına dayatılan ahlak anlayışı, örf, adetler ve namus olgusu da bu gerçeklikten bağımsız değildir. Erkek egemen sistemin namusu kadının iki bacağı arasında değil, cüzdandır. Çünkü kadının tek eşliliğine dayanan evlilik ve aile biçiminin en temel amacı mülkiyetin korunması ve sürekliliğinin sağlanmasıdır.

Bu yüzden kadının namuslu olması ve sadakati zorunlu ve yeterliydi. Tek eşli evliliğin erkek tarafından aldatma ve fuhuşla tamamlaması doğal ve meşru idi. *“Erkektir yapar, çapkınlık erkeğin elinin kiridir”* anlayışının toplumda kabul görmesi de bu gerçekliğin ürünüdür. Kadından ise kayıtsız şartsız sadakat beklenir. Bekareti kutsandır. Bu evliliğin ve ailenin bozulmazlığının ön koşuludur. Düğün gecesi bekaretini, *“saflığımı”* kanıtlayamayan kadın birçok baskıya, aşağılanmalara maruz kalır. Mülk kullanılmıştır. Ve bu mülkü edinen erkek, ailesi ve bir bütün toplum tarafından nefretle karşılaşılır. Erkeğin el değmemişliği ise sorgulanmaz bile. Oysa ki aşağılanan bu kadına yine başka bir erkeğin eli değmiştir. Ve bu, kadının horlanmasına yol açmıştır. Bütün bunlar tartışma konusu bile edilmez. Fatura kadına kesilir. Aslında bekareti kutsanan kadın *“saflığını”* ve *“masumiyetini”* diğer yığınlarca kadının fuhuşa sürüklenmesine borçludur. Yani kadının namusu ve temizliği sistem tarafından başka milyonlarca kadının *“namussuzluğa”* itilmesiyle güvence altına alınmıştır. Resmi genelevlerin varlığı, fahişelerin sağlık denetimi vb. uygulamalar fuhuşun direkt sistem tarafından yaptırıldığı bir kanıttır. Fuhuş, erkek egemen sistemin bir sonucudur. Ve yine bu sistemin devamlılığı açısından gereklidir. Yani bütün bu ailenin, evliliğin ve analığın kutsallığı söylemleri; *“ahlak”, “namus”, “masumiyet”, beyaz gelinlik, beyaz atlı prens, kırmızı panjurlu ev masalları* gerçeğin gizleme çabasından başka bir amaç taşımamaktadır. Gerçek ise özel mülki-

yetin korunması ve erkek egemen sistemin devamlılığının sağlanmasından başka bir şey değildir.

Burjuva evliliğinde ailede kadına biçilen misyonun esas amacı bu olmakla birlikte, bunun sonucu olarak kadın birçok maddi ve manevi saldırıya maruz kalmıştır. Bilinci iğdiş edilmiş, hiçleştirilmiş erkeğin gölgesi haline gelmiştir. Nazım Hikmet’in *“soframızdaki yeri öküzümüzden sonra gelen, kadınlarımız”* dizeleri gerçek dışı değildir. Kadın metalaştırılmış, erkeğin bir zevk aracı haline gelmiştir. Toplumsal üretimden kopartılmış, bitmek bilmeyen ve hiçbir değer yaratmayan, bıktırıcı ev işlerine mahkum edilmiştir. Bu da düşünsel dünyasının darlaşmasına yol açmıştır. Kadının bütün gelişmesi, tek yanlı ve sadece hedefe yöneliyordu. Erkeğin korunması ve sorumluluğu altında aile ve aile içinde faaliyet ve bu faaliyet içindeki ayrıntılara boğularak toplumsal yaşama, siyasete, üretime, sanata yabancılaşma; kadının bugünkü durumunu da daha iyi anlamamızı sağlar.

Kısacası kadın, özgürlüğünü erkek egemen sistemin ortaya çıktığı ve buna bağlı olarak bugünkü aile biçiminin oluştuğu yerde kaybetmiştir. Ve özgürlüğüne ulaşması da her şeyden önce kaybettiği yere dönmelerini yani bu sistemi ortaya çıkaran toplumsal ve ekonomik nedenleri anlamasını gerektirir. Elbette anlamak sadece bir farkındalık yaratılması açısından önemlidir. Yazının hedefi de buna dönük bir çalışmadır. Ve bu anlamıyla belirli bir sınırlılığı vardır. Ancak esas olan kadını köleleştiren bu toplumsal sistemin yerle bir edilmesiyle mümkündür. Bu da sınıf mücadelesiyle olabilir.

Kadının baskı altına alınışını özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla açıklamıştık. Aynı zaman sadece kadının değil, bir sınıfın başka bir sınıf baskı altına alınmasına yol açmıştır. *“Yani kadın sorunu devrim sorunudur”* söylemi bir slogan olmanın ötesinde çok somut bir gerçekliktir. Sınıflı toplumun dayandığı sistem ortadan kalktığında kadın sorunu da bütün yönleriyle olmasa da esasta ortadan kalkacaktır. Ancak bu yazdıklarımızdan bu sorunun devrim mücadelesine havale etme anlayışı çıkmamalıdır. Yazımızın konusu olmadığı için bu konuda yaşanan sorunlara ve çözüm yöntemlerine girmeyeceğiz. Ki bu ayrı bir ve daha kapsamlı bir incelemeyi ve çabayı gerektirmektedir.

Ancak son olarak şunu söylemek gerekir ki; sorunun çözümü her şeyden önce sorunun ortaya çıkışından, gelişim seyrine kadar bütünlüklü bir incelemeyi gerektirir. Doğru bir bakış açısı **kilit** bir yerde durmaktadır. Ve doğru bir bakış açısına sahip olmak ve tarihin ve bu konudaki deneyimlerin bilimsel bir yöntemle incelenmesi ve bundan da önemlisi değiştirme mücadelesine girilmesiyle mümkündür.

Kızılırmak haykırdı, selam durdu MUNZUR'a

(Bu yazı, 2 Şubat 2011 tarihinde şehit düşen **Nurşen Arslan** yoldaş tarafından, şehit düşmeden kısa süre önce yazılmıştır.)

Emel Kılıç (Süheyla yoldaş) 2000 yılının Mayıs ayında; Ferdi Karacan (Munzur yoldaş) 2007 yılının Haziran ayında gerillaya katılmıştı.

Ana grubumuz kısa bir süreliğine ikiye ayrıldı. 2000 yılının Mayıs ayında gerillaya katılan Emel (Süheyla) yoldaşın da içinde olduğu grubun yapacakları belliydi. Randevu gününe kadar kitle faaliyeti yürütülecekti. Kısa süre içinde gerilla yaşamına ayak uydurmuştu ve gerilla birliğinin öncülük görevini üstlenmişti.

Birliğimiz Süheyla yoldaşın öncülüğünde köylere girip çıkacaktı. Ve başlamıştık faaliyetimize. Köylere girip çıktık. Yıllarda 2003, aylardan Mayıs, günlerden 16'sıydı. Karadeniz'de Tokat'ın Almus ilçesine bağlı bir köye girişte pusu yeri denetlenmişti. Herhangi bir tehlike yoktu, çıkışta bunun rahatlığıyla çıkmıştı. Fakat düşman, dönüştü pusu kurmuştu. Grubumuz Süheyla yoldaşın öncülüğünde bu durumdan habersiz ilerliyordu. Bir kez daha kitlelerle buluşmuş olmanın coşkusu yaşıyordu. Ve bir kez daha yoldaşlara, halka, partiye, devrime bağlılığın örneği gösterilecekti.

Süheyla yoldaş, öncülüğü yaptığı grubu sağ salim noktaya ulaştırmanın düşüncesindeydi. Ne ki, pusu yerine geldiğimizde bir kez daha ses dinlenmiş, tehlike olmadığı kanısı gelişmişti. Fakat düşman sinsice, haince ve kallesçe yerine yerleşmişti. Pusu yerine iyice yaklaştığımız zaman Süheyla yoldaş ses almıştı. Yoldaşlarımız pusu yerine girdirmemek için ayakta işaret vermişti. Aynı anda silahlar çalıştı ve Süheyla yoldaş, hemen orada bayrağı devretti. Ölümsüzler kervanında sırasını alarak, arkasında acılı yürekler bırakarak yıldızlar ülkesine ulaştı...

Ve 2010 yılında tarih bir kez daha tekerrür edecekti. Bu kez Dersim topraklarında... Yine ana grubumuz kısa süreliğine kendi içinde ikiye ayrılmıştı. Yine grubumuzun görevleri içinde yoldaşlarla buluşana dek kitle faaliyeti yürütmek vardı. 7 yıl sonra, grup farklı

yoldaşlardan oluşuyordu, fakat görevimiz aynı idi. Kitle faaliyeti yürütmek, kitlelere gitmek, partimizin politikalarını kitlelere taşımak, yıllardan sonra Dersim topraklarında gerilla faaliyetimizi, savaşımızı yaygınlaştırmak, büyütme.

Evet! Grubumuz kendinden öncekilerden, onlar gibi olabilmek uğraşı içinde olan bayrağı devralan yoldaşlarımızdan oluşuyordu. Bu kez grubumuzun öncülüğünü, tıpkı Süheyla yoldaş gibi kendini kısa sürede geliştiren ve gerilla yaşamına ayak uyduran Ferdi (Munzur yoldaş) üstlenmişti. Munzur yoldaş, Süheyla yoldaşın gerillaya katılışından 7 yıl sonra, 2007'nin Haziran ayında katılmıştı Halk Ordusu'na.

Grubumuz Munzur yoldaş öncülüğünde köylere girip çıkacaktı. Gözetlemeler yapılmış ve bir köye girilmişti. Yıllardan 2010, aylardan Haziran ve günlerden 29'uydu. Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı bir köyde kitle faaliyeti yürütülmüştü. Çıkışta yine düşman sinsice, haince ve kallesçe pusu kurmuştu. Yine grubumuz Munzur yoldaşın öncülüğünde bu durumdan habersiz ilerliyordu. Ve yine kolektifimizin politikalarını köye götürmüş olmanın coşkusu yaşıyordu. Birazdan yine yoldaşlara, halka, partiye ve devrime olan bağlılığın örneği yaşanacaktı... Tıpkı Süheyla yoldaşın yaptığı gibi, Munzur yoldaş da grubu noktaya sağ salim götürmenin düşüncesi içindeydi.

Pusu yerine yaklaşıldığında beklenmedik bir anda silahlar çalışmıştı. Munzur yoldaş, Süheyla yoldaş gibi bayrağı orada devretti. O da Çiğdem Yılmaz yoldaş (Kinem) ile birlikte ölümsüzler kervanındaki yerlerini alarak acılı yürekleri acılı bırakarak yıldızlar ülkesine ulaştılar....

Ve yıldızlar ülkesinde, kendilerinden önce yıldızlar ülkesine ulaşanlarla buluştular. Buradakiler yoldaşlarımızdı. Hepsi oradaydılar. Yeryüzünde tanıdıkları, duydukları... Munzur yoldaşın gözleri Süheyla yoldaşı arıyordu. Anlatmak istiyordu ondan sonra yeryüzünde yaşananları, yaşadıklarını. Gerilla yaşamı boyunca yanında hiç ayırmadığı Süheyla yoldaşın resmine son bir defa daha baktı, resimdekine benzeyen var mı diye. Evet, oradaydı. Buldu onu ve başladı anlatmaya...

“Yoldaş biliyor musun, sen buraya gelmeden, yani en son girdiğin pusuda ben yeni askere gitmiştim. Acemi birliğim Amasya’daydı ama, araç bozulduğu için bizi Tokat’ta, sizin pusuya düştüğünüz yerin karakolunda beklettiler. Pusudan gelen askerlerin psikolojileri alt üst olmuştu. Moralleri bozduktu. Kimisi de ağlıyordu. Biz ‘ne oldu’ diye sorduk. ‘Dün gece pusuda bir kadın terörist öldürdük, öncüleriydi’ dediler. Belli ki senin çatışmadaki duruşundan, baş eğmeyişinden, teslim olmayışından, yoldaşlarımız için kendini feda edişinden dolayı duydukları saygının bir yansımasıydı bu durumları.

Ben devrimcileri ve devrimciliğin ne olduğunu bilmiyordum. Ama bende nedenini açıklayamadığım bir saygı uyanmıştı o zamanlar; devrimcilere karşı, devrimciliğe karşı.

Askerlik yaptığım süre içinde yüzbaşılardan ve subayların askerlere yaklaşımları bende açıklayamadığım bir kine ve öfkeye neden olmuştu. Tabii o dönemde bunların ne olduğunu anlamlandıramıyordum. Dayak atıyorlardı. Etmedikleri küfür, etmedikleri hakaret kalmamıştı ama biz yine karşı duramıyorduk. Sesimizi çıkaramıyorduk. Kendi içimden kızırıyordum, öfkeleniyordum. Askerlik yaşamım böyle geçti yoldaş... Düşüncelerim karışık. Bitemeği günü bekliyordum. Bu ‘terörist kadın’ neden karşıydı bunlara? Neden teslim olmamıştı da ölümü seçmişti? Kafam karmakarışık. Nihayet askerliğim bu ruh halim içinde bitti.

Çalışmaya başlamıştım. İşçi olarak sabahdan akşama kadar çalışıyordum. Yine de mutlu değildim. Eksik kalan bir şeyler vardı. Askerliğimi yapmıştım. Çalışıyordum ve mutsuzdum. Devrimciler çıktı karşıma. Haksızlığı, sömürüyü, zulmü anlattılar. Fazizmi anlattılar. Sanki beni tanıyorlarmış gibi bana beni ve benim yaşadıklarımı anlatıyorlardı.

Zaman içinde düşüncelerim değişiyordu. Asker-

likteyken yaşadığım kini, öfkeyi, tepkiyi anlamaya başlıyordum. Sen aklıma geliyordun. Neden teslim olmadığının, neden dağlarda olduğunuzun bilinmezliği yavaş yavaş çözüliyordu.

Yoldaşların beni örgütleme çağrılarına örgütlenerek yanıt verdim. Sonra gerilla olma talebimi yoldaşlara bildirdim. Bu talebimi yoldaşlar olumlu karşıladılar ve beni gerillaya gönderdiler...” dedi Munzur yoldaş. Ardından yoldaşımı dinledi...

“Munzur yoldaş, seni anlıyorum. Evet! Senin yaşadığın duyguları, düşünceleri ben de bir kadın olarak aile içinde ve okulda yaşamıştım. Ailede baba baskısı, okulda öğretmen baskısı bende bir tepkiye neden oluyordu. İçimde bir öfke birikmişti. Ama ben senden daha şanslıydım. Tek farkım, daha çocuk yaşta iken devrimcileri tanımış olmamdı. Çünkü benim çocukluğumun geçtiği yer senin buraya geldiğin yerdi.

Dersimli olup da Dersim’de yaşayan herkes devrimcileri ve gerillayı bilirdi, tanırdı. Onun için ben, tepki ve öfke duymaya başladığımda yoldaşları buldum. Yoldaşlar da bana yardımcı oldular, anlattılar. Bu durumdan çıkmam biraz daha kolay oldu. Örgütlendim ve bir süre sonra gerillaya katılmaya karar verdim.

Gerilla olduğum zaman yoldaşlarım bana sağlıkçılık görevi yapacağımı söylemişlerdi. Ben sağlıkçılık yapmadan savaşçı özelliklerimin gelişemeyeceğini düşünüyordum. Tesadüfi olarak Munzur’larda 7 şehidimizin olduğu bir dönemde gelmiştim. Bunların içerisinde daha önce sağlıkçılık görevini üstlenen, bununla beraber savaşçılık görevini de layıkıyla yerine getiren Umut İl yoldaş da vardı. Yoldaşlar bana ondan bahsettiler. Sağlıkçılık görevini nasıl ele aldığını, kitlelere bunu nasıl bir propaganda aracı haline getirdiğini anlattılar. Ben buradan yola çıkarak bu görevi hem bir sağlıkçı, hem de bir savaşçı olarak yürütmeye karar verdim. Artık hem sağlıkçı, hem öncüyümdüm.

İkisini birlikte yapıyor oluşum bana büyük bir mutluluk veriyordu. Bizden önceki yoldaşların yarım bıraktıkları görevleri ve ideallerini büyütmeğe bize düşüyordu. Artık yükleri biz omuzlamalıydık... Karadeniz’in emekçi, ezilen yoksul halkına politikalarımızı biz götürmeliydik. Partimizin sesi olmalıydık; umudu büyütmeliydik. Bu bilinçle kitle faaliyetimize başlamıştık yoldaş. Köylere gidiyorduk. Çoğu bize ‘terörist’

diyordu. Doğrusu şaşırmadım değil bu duruma. Düşman köylülere bizi anlatmış; ‘onlar şöyle, böyle’ diye. Biz de görevlerimize dört elle sarılmalydık. Düşmanın yaydığı bu düşünceleri yok etmeliydik. Göstermeliydik, anlatmalıydık TİKKO’cuları Karadeniz halkına. Bunun için daha çok köye gitmemiz gerekiyordu. Köylere gidiyorduk ve her çıkışımızda TİKKO’cuları, devrimcileri anlatmış olmanın ve biz nebze de olsa ‘terörist’ imajını kırmış olmanın coşkusunu ile çıkıyorduk köyden. Ama daha çok yol almamız gerekiyordu bunun için.

Ben ise bir yandan ‘Karadeniz halkını nasıl daha hızlı kazanabiliriz’i düşünürken, bir yandan da Dersim’deki faaliyetimizin ne zaman başlayacağını düşünüyordum. Ve oraya ulaşmanın hayali içindeydim. Giden ilk birlikte ben de olmalıydım. O topraklara yabancı değildim. Tanıyordum halkını. Oradaki yoldaşlarımız da, yarım kalan görevler de bizi bekliyordu. Ve yeniden yaşatmalıydık partimizi ve taşımalydık politikalarımızı Dersim halkına. Bu süreci hızlandırmamız gerekiyordu. Daha çok köye gitmek, daha çok anlatmak, daha çok örgütlemek...

Bu amaçla girdiğimiz bir köy çıkışında, öncülüğünü yaptığım grubumuzla ilerlerken düşmanı son anda fark ettim. Mayıs’ın 16’sıydı yoldaş. Faaliyetimiz yeni başlamıştı. Bir anda film şeridi gibi geçtiler gözlerimin önünden; daha çok erkendi! Daha yapacak çok işimiz vardı ve arkadaki yoldaşlarım bu pusunun içine girmemeliydi. Bunu bir öncü olarak ben göğüslemeliydim ki yoldaşlarım yarım kalan işlerimizi tamamlasınlar.

Düşünceler çatışmaya başlamıştı. Gitmeli miy-

dim? Kalmalı mıydım? Kalmalıyım; yarım kalan işlerimiz var, daha çok yapacaklarımız var diye düşünürken kurşun yağmurları yağmaya başladı. Arkamı dönüp yoldaşlarıma baktım. Bu onlara son bakışımdı. İçimde yarım kalan işlerin ağırlığı ile ben den öncekilerin devrettiği bayrağı kalanlara teslim ettim. Huzurluydum çünkü yoldaşlarımın ve partimizin bu savaşı zafere kadar sürdüreceğine olan inancım sonsuzdu. Veda değildi benimki; her gün, her an onlarla birlikte olacaktım. Ve yeni görevleri omuzlama sırasıydı artık...”

Can kulağı ile dinliyordu yoldaşını Munzur. Süheyla yoldaş sözünü tamamladığında tekrar girdi konuşuya:

“Yoldaş, ben gerillaya katılmak için yola çıktığımda Karadeniz’e gideceğim diye düşünüyordum. Yoldaşlar nereye gideceğimi belirtmemişlerdi. Ama nedense ben oraya gideceğimi düşünüyordum. Ta ki Dersim’e gidene kadar... Bilmiyorum, belki de sizlerin yokluğunu orada daha iyi tamamlayacağımı düşünüyordum. ‘Parti Dersim’e gönderdiyse bir bildiği vardır’ dedim. Yoldaşlar senin Dersim’e gelmek istediğini anlatmışlardı. Gerilla savaşını Dersim’de yeniden büyütmek için ısrarını anlatmışlardı.

Bunu duyunca Dersim’de faaliyet yürütüyor olmak bana büyük bir mutluluk vermişti. ‘Senin gibi öncü olmalıyım’ düşüncesi sarmıştı beynimi. Senin gibi olmalıydım. Bir süre sonra öncülük yapmaya başladım senin doğduğun, büyüdüğün ve çok olmak istediğin topraklarda yoldaş. Şimdilerde Dersim’de senin hayal ettiğin düşünceler yaşam buluyor biliyor

musun? Dersim’de gerilla savaşı yürütüyorlar. Son-
suz güvenle bayrağı devrettiğin yoldaşlarımız, bay-
rağımızı yükseklerden indirmiyor;
indirmeyeceklerinin güvencesini veriyorlar Dersim
halkına. Köylere girip çıkıyorlar.

Dersim halkı, Karadeniz halkı gibi değil. Bizi tanı-
yor, biliyorlar. Onlar da uzun süre orada olmayıştı-
mızdan dolayı bize yer yer sitemlerde bulunuyorlar.
‘Bunca yıldır neden bizi yalnız bıraktınız; neden gel-
mediniz?’ gibi sorular soruyorlardı. Tartışmalarımız
sizin yürüttüğünüz gibi değildi. Bize yoldaşlarımızı
anlatıyorlardı. İbrahim yoldaşı, Hayrettin Bakış yol-
daşı, Yıldız Çiçek yoldaşı, Süheyla Dağdeviren yol-
daşı ve daha ismini sayamadığım birçok yoldaşı
anlatıyorlardı. Partimizi anlatıyorlardı. Hele bir de
yaşlı analarımız, amcalarımız Partimizi bizden daha
çok tanıyorlardı. Kendilerince geçmişteki hataları-
mızdan çıkardıkları deneyimlerini aktarıyorlardı
yoldaş. Sen Karadeniz’deki duruma şaşırıldığını söyle-
miştin ya! Durumun bana garip gelmemişti. Doğ-
rusu ben de Dersim’deki bu duruma şaşırılmışım.
Eminim bu da sana garip gelmiyordur, değil mi?”

“Doğru söylüyorsun yoldaş, anlattıkların bana
yabancı değil” dedi Süheyla yoldaş. Ve devam etti
Munzur yoldaş:

“Yoldaş, Dersim’deki savaşımızı büyütme için
yoldaşlarımız faaliyetlerimizi genişletecekler. Zaten
şimdiden başlamıştık. Biz de bu amaçla yeni bir
alan açılmıştık. Ovacık ilçesinde kitle faaliyeti yürü-
tüyorduk. Köylere girip çıkıyorduk. Savaşımızı bü-
yütmek, geliştirmek amacıyla yine bir köye
girmiştik. Haziran’ın 29’uydu. Köyden çıkmıştık.
Grubun öncüsüydim.

Yoldaşları sağ salim noktaya götürmeyi düşünü-
yordum ki, daha pusu yerine gelmemiştik, sanki
içime doğmuştu. Kalbimde bir acı hissediyordum. Bir
yandan yoldaşlarımı götürme düşüncesi, öte yandan
da olası bir durumda sizin gibi tavır alabilmek, bir
TİKKO gerillasına yakışır biçimde hareket etmek...
Yani teslim olmamak ve direnmek. Söz vermiştim
yoldaşlarıma, halkıma, partimize...

Ve şimdi sırasıydı bayrağı devretmenin. Ben
dönüp yoldaşlarıma bakamadım ama onların bakış-
larını hissedebiliyordum. Sonra Kinem yoldaşı gör-
düm. O da bir TİKKO gerillasına yaraşır bir biçimde
bayrağı devretme huzuru ile yanıma geldi. Birlikte
yoldaşlarımızı izledik bir süre. Bayrağı devralmışları.
İçimiz rahattı, huzurluyduk. Ve şimdi yanımızdayız.

Sana-size Munzur suyu kadar coşkun, Dersim

dağları kadar yüce selamlar getirdik. Bu selamlar
Dersim halkından ve yoldaşlarımızdan sizlere.

...Ve hepsi

Hasretle ve de sevdıyla

Bin defa öper

Onurun ve direnişin kalesi olmuş

Muzaffer ahnlarınızdan...”

Bilmiyoruz, duymadık, okumadık. Tarihimizde var
mıdır bir örneği daha? Bu kadar tesadüfi bir durum
yaşanabilir mi veya yaşanmış mıydı?

Evet! Tarihimizin bu kesitinde yaşandı.

Emel Kılıç yoldaş (Süheyla) Dersimliydi. Karade-
niz’de gerilla faaliyeti yürütüyordu. O ölümsüzleşti-
ğinde Dersim’de henüz gerilla faaliyetimiz
başlamamıştı. Faaliyetimiz başladığında gidecek ilk
grubun içinde olmayı çok istiyordu.

Ferdi Karacan yoldaş (Munzur) Karadenizliydi.
Dersim’de gerilla faaliyeti yürütüyordu. Karadeniz’de
gerilla faaliyetimizin tekrar başlaması gerektiğini dü-
şünüyordu ve giden ilk grubun içinde olmayı çok isti-
yordu.

Süheyla yoldaş gerillaya katıldığında 2000 yılının
Mayıs ayıydı. Munzur yoldaş ise bir gerilla olarak Sü-
heyla yoldaştan tam 7 yıl sonra Haziran ayında adımla-
mıştı Dersim topraklarını.

Süheyla yoldaş 2003 yılının Mayıs ayında, gerilla
yaşamının üçüncü yılında ölümsüzlüğe uğurlandı.
Munzur yoldaş da Süheyla yoldaşın şahadetinden yine
7 yıl sonra, gerilla yaşamının üçüncü yılında, Haziran
ayında devretti kızıl bayrağı yoldaşlarına.

Yoldaşlarımız büyük bir özveri ile yürüttükleri köy
faaliyeti çıkışında, hain ve kalleşçe kurulan bir pusuda
can feda bir direniş sergilediklerinde her ikisi de gru-
bun öncülük görevini yürütüyorlardı. Tarih ve mekân-
lar farklı da olsa kurulu pusunun saati aynıydı. Saatler
24’ü gösterdiğinde her iki yoldaşımızı da aramızdan
koparmıştı hain kurşunlar. Her iki yoldaşımız da
halka derin bir sevgi ve bağlılıkla sürdürüyorlardı faa-
liyetlerini.

Düşman faaliyetlerimizi ne kadar engellemeye ça-
lırsanız çalışsın, kitlelere gitmemizi, onlara bilinç ve
umut taşımamızı asla engelleyemeyecektir. Bu uğurda
şehit düşen yoldaşlarımız ellerimizde bir meşale ve
dağlarımızda birer bayrak olmaya devam edecekler.
Her baskı ve saldırı can bedeli bir mücadele ile püs-
kürtlecek ve direniş düşmanın suratına bir tokat gibi
inmeye devam edecektir. Tıpkı Süheyla ve Munzur
yoldaşların direnişi gibi...

Yurdal yoldaş hep yaşayacaktır!

Mayıs'ı geride bırakalı çok olmuştu. Haziran'ı ise daha birkaç gün... Ama güneş henüz cömertliğini göstermemiş, ne bizi ne hücrelerimizi ısıtmamıştı. Oysa aylardan Temmuz'du.

Yağmurlu bir gündü. Çatıyı deler gibi yağıyordu. Kitabın arasından duyduğum sesler beni seyre davet ediyordu. Pencereden kırmızı kiremitlere düşen damlaları, havalandırmada oluşan su birikintilerini seyrediyordum. Yağmurla birlikte bir top düştü, yuvarlandı, pat diye havalandırmaya düştü. Beklemeden koştum aldım. Kenarında bana yazılmış bir not olduğunu gördüm. Açtım okudum. “*Dersim Çemişgezek kursalında biri TİKKO diğeri HPG’li iki gerilla çıkan çatışmada şehit düştü*” haberini aldım. Notu iki hücre yanımda kalan PKK’li bir heval gönderiyordu. Mezopotamya radyosundan haberi dinleyince bir so-lukta bana koşmuş, haber vermişti. Sordum ama detayını öğrenemedim. Sonraki günlerde ziyaretçimden birinin **Yurdal Yıldırım** diğerinin de HPG’li **Mazlum Erenci** olduğunu öğrendim. Üzüldüm, halkımın değerli iki evladının böyle erken toprağa düşmesine sancıldım. Ama iki büklüm olup kalmadım. Kafamı bir avuç büyüklüğündeki göğe diktim. Yurdal’ı düşündüm. Düşümde Yurdal’ın Almanya’dan gelip Karadeniz dağlarına oradan Dersim’e uzanan 13 yıllık gerilla yaşamını gördüm, belirgin bazı özelliklerini getirdim gözlerimin önüne.

İri, ela bakışlarının ardında duru, sade bir duruşu vardı hep. Heyecanlı, kısa konuşmasının ardında bağlılık ve sadakat vardı. Duruşu, kendine has yapısı, gamzelenen gülüşü, becerisi, kır yoksullarının sevgilisi yapmıştı onu. Derin silah kavrayışının ardındaki ideali altınçağa ulaşmak, hep birlikte kardeşçe yaşamaktı. Ve o idealini hain pusulardan, zor çatışmalardan geçerek köy köy dolaşıyor, ev ev anlatıyor, Karadeniz yoksullarını el ele tutuşturuyordu adeta.

Refah düzeyinin yüksek, yaşam koşullarının nispeten elverişli olduğu Almanya’dan yakın köylüsü ve akrabası **Barış Aslan**’la birlikte gelmiş, yaşam ve mücadele koşullarının zor olduğu Karadeniz dağlarında mücadeleye katılmıştı.

Nicedir kır çiçeklerinin kokuları arasında, kızılçam ve iri gürgenlerin içinde, vadilerin derinliklerinde, kır yoksullarının evlerinde birlikte olamadığı, o yokluğun yarattığı, ruh halinden büyük korkusu, insanın içindeki acıya yenik düşmesiydi belki de... Bunun için direnir, duygularına değil akliselimine kulak verir, acılarını sınıf bilincine dönüştürürdü.

Bu duruşunun ardında yatan, özverili olmak, Almanya’dan gelmek, dağda mücadeleye katılmak değildir tek başına. Kendini yenilemek her alanda mücadeleye göre şekillendirmenin etkisi vardır.

Gerçekten de öyle, Almanya’dan ya da hayatın başka bir alanından mesela, doktorluktan, avukatlıktan, mühendislikten ya da kaybedilecek bir şeyleri olan alandan gelip proletaryanın saflarından mücadeleye katılmak tek başına özverili olmak demek değildir. Kendi içinde bir özveridir elbette. Ancak amaca, hedefe ulaşmak için bu yeterli değildir. Çünkü özveri bir amaç uğruna kendi veya gerçekleştirilmesi istenen herhangi bir şey için kendi çıkarlarından vazgeçmek demektir.

Ufku açılınca özgüveni artan insanın güzelliği vardı bakışlarında. O çıktığı bu yoldan halkının umutlarını artırmak, gelecek güzel ve özgür günler yaratmak için çalışıp durdu. Tüm benliğiyle enternasyonal proletaryanın Türkiye kolunun saflarında, onun izlediği halk savaşı yolunda demokratik halk devrimi ile komprador burjuvazinin ve feodalizmin yıkılacağına, işçi sınıfının, köylülerin ezilen Kürt ulusunun ve diğer milliyetlerden gerçek kurtuluşlarına inanıyordu.

Kocaman gövdesi, iri elleri ve ayaklarıyla bir “dev” gibiydi. O, yoldaşlarının sevgili Memo’suydu. Komuta-

sındaki birlikleri çatışmalardan kayıp vermeden çıkaran bir komutandı.

Faşizmin zulmü altında inim inim inletilen halkın kurtuluşu uğruna mücadele içinde olmaktan her zaman gurur duydu. Umudunu diri tuttu ve gittiği her yere taşıdı.

Dersim dağlarında efsaneleşen bu diyarın topraklarına ayak bastığında ayrı bir haz, ayrı bir mutluluk duydu. Çünkü bu topraklarda halk savaşının ilk kıvılcımını **Ali Haydar Yıldız** çakmış, ilk komutan olarak halkın gönlünde yer etmiş, ölümsüzleşmişti... Ardılları aynı kararlılıkla mücadeleyi devam ettirmiş, kıvılcımı ateşe dönüştürmüşlerdi.

İnkâr, imha, asimilasyon politikalarını bombardıman altında küllerinden yeniden doğan, kimliğine, kültürüne sahip çıkan ve bu uğurda bedel ödeyen Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesinde yanında olma bilinci ile hareket etti. Çocuk yaşta faşizmin zindanları ile tanışan ve ilk fırsatta dağa çıkan kin ve öfkesini ulusal mücadeleye katan Mazlum Erenci'ye saygı duydu. Omuz omuza savaştı, kurtuluş yolunun namlunun ucunda olduğunu, bunun yol ve yöntemini göstermeyi ihmal etmedi.

Sorumluluğunu, bilincini artıran, özgüvenini geliştiren yoldaşlarına, partisine minnettar kıldı. Direngenliğin simgesi haline gelen Dersim'in derinliğini kendisine işleyen yoldaşlarıyla, acılarını, sevincini,

Yurdal Yıldırım'a

HEWİ

*Bî ledana pêlan li paravan didim
Wek hêrseke harbûyi da
Pêlekê hilkişî yoyi me
Di nava vê behre da*

*Jibo rizagarîya gele xwe
Hêvîya xwe ya cenge*

*Dile xwe hilgirtiye Serçiya
Weki şerê gerillayekê*

(Bir tutsak Partizan)

mutluluklarını paylaştı. Hepsinin zor zamanlarını paylaştığı kahramanlarını oldu.

Yozgat-Sorgun ilçesine bağlı Karabal köyünde doğan Yurdal yoldaş, gençliğinin heyecanına kattığı 13 yıllık mücadele yaşamında çok şey kattı kendine, çok şey kattı partiye, devrime.

İri, ela bakışlarının ardında duru, sade bir duruş; kısa, heyecanlı konuşmaların ardında davaya bağlılık olan Yurdal yoldaş bizim kahramanımız olarak yaşayacaktır...

(Kandıra F Tipi'nden bir yoldaşı)

Güle güle Suzan... Hep aramızda olacaksın!

12 Ekim'de şehit düşen **Suzan Zengin** için cenaze töreninde Partizan tarafından yapılan açıklamadır.

12 Ekim gecesi bir yoldaşımızı, canımızdan bir parçamızı daha sonsuzluğa uğurladık. 26 Eylül günü kalp ameliyatı olan ve 17 gündür ölüme direnen Özgür Gelecek gazetesi Kartal Temsilcisi Suzan Zengin'i kaybetmiş olmanın derin üzüntüsünü tüm dostlarımızla paylaşıyoruz.

Suzan yoldaşımız için paylaştığımız tek his üzüntü değil elbette. O, aynı zamanda 52 yılın önemli bir bölümüne sığdırdığı emekle yoğrulmuş devrimci yaşamıyla biz yoldaşlarını gururlandırmaktadır.

Emekle yoğrulmuş bu yaşamda neler yoktu ki! Onu tanıyan herkes bilir. Çünkü İstanbul'da hemen hemen tüm demokratik alan faaliyetlerinde yer almıştır.

1959 yılında Sivas'ta başlayan yaşam öyküsü 1970 yılında 11 yaşındayken gittiği Almanya'da genç yaşlarında Türkiyeli ve İranlı mültecilerin sorunları ile ilgili yaptığı çalışmalarla devam etti. 1989 yılında döndüğü Türkiye'de Pendik Halkevi başkanlığını yürütürken yolunun keşiştiği devrimci örgütlerle ilişkileneceği, ardından Partizan'ın düşünceleriyle tanışması ve benimsemesiyle yaşamı da yeni bir evreye giriyordu. Örgütlü bir insan olarak, önce Ütopya Kültür Merkezi'nin kurulmasında en büyük emeği harcamış ardından da Tohum Kültür Merkezi çalışmasının içinde yer almıştır.

Hapishanelere yönelik devletin saldırılarının arttığı bir dönemde Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri faaliyetinde yer alan Suzan yoldaş, bu süreçte hapishaneler dışında birçok yoldaşımızın cenazesini şehit düştükleri yerlerden alan, onları omuzlarında taşıyan yoldaşlarımızdan biridir. Bu çalışma sırasında aynı zamanda İnsan Hakları Derneği Cezaevi Komisyonu'nun da aktif üyelerindedir.

2003 yılında ise Türkiye'de de seksiyon örgütü kurulan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'nin ilk çalışanlarından Suzan yoldaş. Ve ardından yaşamını yitirdiği güne kadar Özgür Gelecek gazetesinin önceli işçi-köylü gazetesinin Kartal Büro temsilciliğini yürütmüştür. Suzan yoldaş, devrimci, sosyalist basın kimliği ile işçi ve emekçilerin direniş ve eylemlerinin yanı başında, onlarla omuz omuzaydı. Fotoğraf makinesi ve kalem ile işçi havzalarının ve emekçi semtlerin her daim ayrılmaz bir parçası, öfkelerinin, özlemlerinin ve umutlarının; emeğine ve geleceğine sahip çıkmak adına yürüttükleri işgallerin ve grevlerin sesiydi.

Ki bu durum devletin de "gözünden kaçmamıştır" ki 28 Ağustos 2009 sabahı evi polis tarafından basılmış ve bir kom-

plo sonucu tutuklanmıştır. Yaklaşık iki yıl boyunca tamamen keyfi ve hukuksuz bir şekilde Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu kalan Suzan Zengin'in birçok kronik rahatsızlığı bulunuyordu. Hastalıklarının tedavisi için verilen tüm çaba, devrimci-yurtsever tutsakları ölüme terk eden zihniyetin kalın duvarları ile karşı karşıya kaldı. Nitekim tutsak düşmeden önce hiçbir kalp rahatsızlığı bulunmamasına karşın çıktığında ameliyat olmasını zorunlu haline getiren bu hastalığa da yakalanmıştı. Ve tahliyesinin üzerinden 4 ay dahi geçmeden ameliyat olmak zorunda kalmıştı.

Suzan'ı tanıyan herkes ne kadar inatçı olduğunu bilir. O doğru bildiğini düşündüğü her konuda sonuna kadar ısrarcıydı ve doğru bildiklerinin dışında hiçbir şeyle uzlaşmazdı. Ve onun yaşaması gerekiyordu. Çünkü devrim mücadelesi için daha yapacağı çok şey vardı. Ciddi sağlık sorunları belki elini kolunu bağlayacaktı ama o elinden ne geliyorsa bu dava için onu yapacaktı. Devrim mücadelesi için, yaşanılabilir bir dünya için ve elbette çok sevdiği ailesi için yaşaması şarttı. Tüm inatçılığı ile 17 gün direndi. Umutlarımız, dileklerimiz ve de inancımız bu savaşı da başarıyla kazanacağı yönündeydi. Ama olmadı. Ardından dolu dolu onurlu bir yaşam bırakarak sonsuzluğa adımladı. Bu onurlu yaşamda emekçiliğinden, fedakarlığından, dürüstlüğünden, her ne yaşarsa yaşasın yoldaşlarına ve davasına bağlılığından öğreneceğiz.

Suzan yoldaşın ölümünü doğal bir ölüm olarak kabul etmemiz mümkün değil. O, 2 yıl boyunca kaldığı hapishanede uygulanan tecrit ve tedavi politikalarının, hasta tutsakların tedavisini engelleyerek onları ölüme mahkum eden zihniyet tarafından katledilmiştir. O, kendisine yönelttikleri komplo teorileri ile gözaltına alan polis, polis felekeleri ile tutukluluk sürecini elinden geldiğince uzatan mahkeme heyeti tarafından katledilmiştir. Kısacası yoldaşımızı aramızdan devlet almış ve hesabı sorulacaklar listesine bir çentik daha atmıştır.

Ve son sözlerimiz sana olsun Sevgili Suzi. Seni unutmayacağımıza, unutturmayacağımıza, tüm güzel yönlerini rehber edineceğimize tüm değerlerimiz üzerine söz veriyoruz. Yoldaşların, ailen ve tüm dostların seninle gurur duyuyor.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Suzan yoldaş ölümsüzdür!

Sosyalist basın susturulamaz!

Beş kardelene...

Bu yıl yaz gecikti... Kar, yağmur suyu sel olup; evleri, bentleri, çitleri yıktı. Kış üslenim alanında beş kadın gerilla, beş özge can karın suyunu taaa ciğerlerine çekti. Kar suyunu yüreğine hapseden beş kadın gerilla, yaşamı yeniden yaratan tohumları yeşertti. Gıdım gıdım suladı içindeki filizi; yakılan meşelerin diplerine, menekşelere, kardelenlere, kengere, gevene karın altında kalmış sabırsız bütün yüreklere can suyunu verdi.

Dışarıda müthiş bir ayaz ve soğuk vardı. Oysa onlar karın altında tutuşmuş beş yürek; sıcak, sınımsız yüreklerinin ateşiyle karı eritiyordu. Tıp, tıp, tıp... Eriyen kar suyu değildi de yürek atışlarıydı. Eriyen kar suyu değildi de yüreğimizin orta yerinde bir sızının habercisiydi.

Nazlı nazlı eriyen kar suyu; Kutu Deresi'ne, Ali Boğazi'na, Munzur gözelerine, kurumuş derelere, boşaltılmış köylerin kurnalarına kadar ulaştı. Sefagül, Nurşen, Derya, Fatma, Gülizar'ın kar altına ektiği tohumlar, eriyen karla toprağa karıştı. Emel, Dilek, Eylem, Sevda, Özlem olup filizlendi. Baharın habercisi papatyalarda, beş kadın Partizanın saçlarının kokusu sinmiş, mis gibi...

Su yaşamın kaynağı, beş kadın Partizan suya bent vuranlara; kadına feodal ete-eril yaşamı dayatanlara, hayatın gürül gürül aktığı amansız bir savaşımın orta yerindeydi.

Her biri hayata farklı yerlerde gözlerini açmış, kadına biçilen değer yargılarını; onları sisteme bağlayan zincirleri birer birer kırıp çıkmışlardı Munzur'un doruklarına. Onlar da güvensizlikler yaşadılar, çekindiler, kimi zaman edilgen, kimi zaman kaygıyı da taşıdılar. Ama tasasızca bıraktılar kendilerini özgürleştiren kavganın kollarına. Munzur'un sarp patikalarında dağ keçileri gibi sekerek ilerlediler; siyasi

Helbest (Ji bo Bîranînm Sefagül, Nurşen, Derya, Fatma û Gulizar ê)

Ka kulîkên min Dêrsîm

*Dile me wekî asir de şewite
Li alîyek me bihare
Gul. Sosin û nergiz vêbûne
Aliye din ji berxwendonek bê hempa
Dilên me di nava mustên meda
Bi polinca rajêk nû
Êşa jihebûneke bê dawî
Di dava dil û cerge medaye
Rê hevalda çavbelek sefagul
Te ji barkir ji çiyayên azad
Li gel karwane rêhevalan
Nurşen, Fatma, Derya û Gülizar
Hûn ronanhiyên reya me
Pişti çüyîna we
Nizamin çend demsal derbasbin
Lê her demsal hûn li bira mene
Oyy Dersim ware êş û berxawedane
Bêhra agir û xunîne
Ma ne bese Dersimin xuminxar
Ma çend Sefagül
Çend Gulizar, Nergiz, Fatma, Nurşen
Derya, Dilek û Çend kulikan din
Bêje Dêrsim!
Kanê kuliken min
Sefagül, Derya, Gülizar, Nurşen û Fatma...*

**(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi hapishane'den
bir tutsak Partizan)**

komiser, komutan, öncü, iyi birer savaşçı oldular.

Kimi zaman çocukları düştü aklına, daha sıkı sarıldılar yaşama. Çocuklarına yarımı hazırlayan bir ana sevecenliği, titizliğini gösterdiler yoldaşlarına.

Ve onların bıraktığı yerde biz kadın Partizanlar, şu an nerede isek orada; Eylem'in, Özlem'in, Emel'in, Dilek ve Sevda'nın yerine de adımlayacağız yolumuzu. Gözleri üzerimizde; umutla, sevgiyle, dikkatle bakıyorlar bizlere. Biz bugün dünden daha fazla emek harcayacağız. Ve onların ektiği tohumlara gözümüz gibi bakacağız.

Tıpkı onlar gibi daha fazla özgürleşmek için, bizi kendine köle bilen bu düzeni değiştirmek için, kavganın kollarına bırakacağız kendimizi. Munzur'un doruklarında kadın Partizanlar yolumuzu gözlüyorlar. Daha hızlı adımlarla yönümüz daima ileriye, doruklara doğru. **(Yoldaşları)**

TÜRKİYE HAPİSHANELERİ GERÇEĞİ

MGK tarafından uygulanmak üzere tüm hapisane müdürlüklerine gönderilen cezaevi idaresi el kitabında yer alan şu ifade; F tipi hapisanelere geçildikten sonra uygulamaya konulan tecride dayalı infaz rejiminin açık ilanıdır.

“Teröristler, birbirleriyle haberleşmemelidir. Çünkü terörist haberleşemediği zaman sudan çıkmış balık gibi olur. Başka bir ifade ile teröristi ruhen ve fikir bakımından besleyen kaynaklar kesilip kurutulunca onun devrimci, yani yıkıcı yanı ölür. İşte bu ihtiyaçtandır ki teröristler çevreleriyle, dünya ile yandaşı örgütlerle haberleşebilmek için bütün dünyada çırpınıp dururlar.”

Amaç ve uygulamalar bu kadar açık... İşte şu anda hapisanelerdeki genel görünüme birkaç örnek...

“Örgütsel iletişim”, “örgütsel amaçlı haberleşme” vb. gerekçelerle tutsakların gönderdiği ve tutsaklara gelen çok sayıda mektup ve faks keyfi bir şekilde verilmiyor. Tutsakların bu keyfi uygulamaları konu ettikleri dilekçeler ya

kaybediliyor ya da reddedilerek sonuçsuz bırakılıyor. Telefon hakkı “mesai bitti” vb. gerekçelerle gasp ediliyor.

Açık görüş, telefon görüşmesi, haftalık kapalı görüşme, mektup alma-gönderme, kütüphane, arkadaş görüşü gibi tecridin etkisini azaltacak imkanlar, disiplin cezalarıyla engelleniyor. Dergi, gazete, kitap ve talep ettikleri çeşitli ihtiyaçlardan yine keyfi gerekçeler oluşturularak mahrum bırakılıyorlar.

Genel aramalarda tutsaklar havalandırmaya zorla çıkarılıyor, eşyalarına el konuluyor ve hücreleri dağıtılıyor. Sağlık hakkı gasp ediliyor. Hücrelerde yaşamını tek başına sürdüremeyecek durumda bulunan hasta tutsaklara hücre cezaları verilerek tek kişilik hücrelerde tutuluyorlar. Ağırlaştırılmış müebbetliklerin tek kişilik hücrelerinde yaşamı yeniden örgütleme çabaları “zor”la karşılık buluyor. Sohbet hakkı gasp edilmeye devam ediliyor.

Hem hücrelerde hem de mahkeme dönüşlerinde sık sık saldırılar meydana geliyor. Yıllarca hiçbir gerekçe, delil gösterilmeksizin insanların hapisane-

TÜKENMEYİZ

*Dağlarda halay kurarız
Munzur gibi çoşarız
Yürek yürek çoğalıp
Kurşun olur akarız
Tükenmeyiz!*

*Ağlamasın Analarımız
Bağlamasın karalar
Acı biziz biz kanarız
Düşmana kin kusarız
Tükenmeyiz!*

*Yağar yağmur Sel olur
Tohum patlar gün olur
Zafer biziz biz zaferiz
Dalgalanır elde bayrağımız*

TÜKENMEYİZ...!

(Tutsak bir Partizan)

lerde tutularak uzun tutukluluk süreçleri “cezaya” çevriliyor. Hapishanelere “doğalgaz dönüşümü yapılıyor” gerekçesiyle kış ortasında aylarca sıcak su verilmiyor, kaloriferler yakılmıyor.

Birçok hasta tutsak yaşamını ya hapishanede ya da çıktuktan hemen sonra kaybediyor. Tutsaklar, hapishane müdürlerinin, gardiyanların ve jandarmaların hakaret ve küfürlerine maruz kalıyor. Hapishanelere, kapasitesi üzerinde sayıda tutsak konulduğu için tutsaklar ya ikişerli ya da yerlere yatak sererek yatıyorlar.

Hasta tutsaklar ölüme terk ediliyor

Gerek uzun tutukluluk gerekse hapishanede tedavilerinin engellenmesiyle hapishanelerde yüzlerce tutsak yaşamını yitirdi. 5275 Sayılı Yasa'nın 16. maddesinde “*Hapis cezasının infazının hastalık nedeniyle ertelenmesi akıl hastalığına tutulan hükümlünün ve diğer hastalıklarda cezasının infazı geriye bırakılır ve hükümlü iyileşinceye kadar TCK 57.*

maddesinde belirtilen sağlık kurumunda geçen süreler cezaevinde geçmiş sayılır” şeklinde belirtildiği halde tutsaklar ya hiç tahliye edilmiyor ya da ancak ölüm sınırında tahliye ediliyor. İnsan Hakları Derneği'nin verilerine göre sadece 2010 yılında hapishanede 413 kişi tahliye edilmeyerek yaşamını yitirdi.

Ağırlaştırılmış müebbet

ölüm cezasının diğer adı

14.07.2004 tarihli ve 5218 Sayılı Yasa'yla “ölüm cezası”, “ağırlaştırılmış müebbet hapis” cezası olarak yeniden düzenlenmiştir. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası, hem şartla salıverme olanağı bulunmaksızın “ölüncüye kadar” sürecek olması nedeniyle hem de infaz koşullarının ağırlaştırılmış olması sebebiyle insanlık dışı bir cezalandırma biçimidir. Dünyanın hiçbir yerinde müebbet hapis cezalarının şartla salıverme olanağı ve tahliye umudu bulunmaksızın “ölüncüye kadar” sürdürüldüğü bir infaz uygulaması yoktur.

Üstelik ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasıyla getirilen bu aleyhte düzenlemede dahi kabul edilemeyecek bir ayrımcılık ve buna bağlı olarak da eşitliğe aykırı bir uygulama söz konusudur. Adli-siyasi ayırımı yapılarak ve

hatta siyasiler arasında da ayırıma gidilerek aynı hukuki statüde bulunanlar arasında eşitsiz bir uygulama geliştirilmektedir. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alan adli tutuklular 30 yıl, müebbet hapis cezası alan adli tutuklular 24 yıl, çete ve vb. örgütlü suçlardan ağırlaştırılmış müebbet hapse mahkum edilenler ise 30 yıl yattıktan sonra serbest bırakılabileceklerdir. Oysa siyasi tutsaklar için ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası “ölüncüye kadar cezaevinde infaz” yani tek kişilik hücrelerde ölüme mahkum etmek olarak uygulanmaktadır.

Uygulamada hapishanelere göre belli farklılıklar olsa da genel olarak ağırlaştırılmış müebbet cezası alan tutsağın günde sadece 1 saat havalandırmaya çıkma hakkı vardır. Diğer tutsaklar haftalık görüş ve telefon hakkından yararlanabilirken ağırlaştırılmış müebbet cezası alanlar bu hakkı 15 günde bir kullanabilmektedir ve diğer tutsaklar ailesi dışında üç kişiyle görüşürken, onlara bu hak verilmemektedir.

Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların havalandırma sürelerinin uzatılması, buldukları hücre koşullarının iyileştirilmesi, yan yana olan hücrelerdeki tutsakların aynı saatte beraber havalandırmaya çıkarılması gibi insani talepleri isteyen ve karşılanmadığı için protesto eden tutsaklara aylarca ziyaret ve iletişim cezaları verildi, verilmeye devam ediliyor.

Cezalar bu hızla gittiğinde tutsaklar, ömür boyu ziyaret ve iletişim hakkından da men edilecek.

Yıllardır özel bir tecrit uygulamasına maruz bırakılan **Abdullah Öcalan** da bu uygulamalara maruz bırakılarak, Kürt halkını sindirme ve tasfiye politikalarının bir ürünü olarak aylardır kimseyle görüştürülmüyor.

Tecrit aileleri de cezalandırıyor

Yine özellikle 1 Haziran 2005'te çıkartılan Ceza İnfaz Kanunu'yla verilen disiplin cezaları tecritin daha da ağırlaştırılmasını getirdiği gibi tutsakla birlikte aileleri de aynı cezaya maruz kalıyor. Verilen disiplin cezaları daha çok tutsağın dışarıyla bağını kesmeye dönük olduğu için ailelerin yakınlarıyla bu kadar uzun süre görüşmemesi, mektuplarının, telefonlarının yasaklanması tutsak yakınları için işkencelerin en ağıridir. Burada aslında uluslararası sözleşmelere göre ailelerin temel hakları olan yakınlarıyla görüşme hakları da engelleniyor.

Çözüm biziz; gücümüze inanalım!

Tutsak yakınları olarak devletin birbirimizden yalıtarak tecrit etme saldırılarını ancak örgütlü hareket ederek, örgütlülüklerimizi güçlendirerek göğüsleyebiliriz. Bunun için de tutsak yakınlarının biraraya geldiği birlikte daha güçlü ses çıkarabildiği örgütlülüklerin önemi bugün daha da artmıştır.

PŞTA olarak kuruluşunda bugüne 12 yıldır **TUYAB**'da (Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Birliği) faaliyet yürütüyoruz. '99 sürecinde F tipleri gündeme geldiğinde, ailelerin dışarıdan doğru ortak bir mücadele hattı izlemesi ihtiyacından kaynaklı kurulan TUYAB, özellikle de o süreçte birçok eylem ve etkinlikle sürece müdahil olmuş, tutsakların dışarıdaki sesleri olmayı başarmıştı. İçerdeki direnişin, dayanışmanın bir yansıması olarak, kendini koruyarak günümüze kadar varlığını sürdürmeye de devam etti.

Dayanışmanın, birlikte ve örgütlü bir şekilde hareket etmenin önemine her daim vurgu yaparız ve önemseriz. TUYAB da bugüne kadar hapishanede yaşanan sorunlara dışarıdan çözüm yolu bulabilme adına işler yapmayı önüne koydu ve bundan sonra da koymalıdır. Fakat F tiplerine geçiş sürecinde çok önemli görevleri omuzlayan TUYAB, bugün ülkenin dört bir yanının hapishaneye çevrildiği, F tipi tecridin boyutlarının arttığı halde bir tıkanıklık yaşamaktadır.

Her türlü keyfi uygulamalarla, disiplin cezalarıyla, türlü hak gasplarıyla baş etmek zorunda kalan tutsakların sesine ses katmayı amaçlamakta fakat buna dair çok fazla adım atamamaktadır. Kendini çeşitli takvimsel gündemlere sıkıştırmış durumda, ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların, ölümle yüz yüze bulunan hasta tutsakların yeterince sesi olamamaktadır.

Türkiye'nin kocaman bir hapishaneye çevrildiği gerçekliği yanında mevcutta bulunan hapishanelerin ise "ölümhanelere" çevrilmek istendiği/çevrildiği hepimiz açısından bir gerçekliktir. Tutsakları insana dair tüm duygulardan "arındırmak" isteyen sistem, her geçen gün saldırılarını katbekat artırıyor.

Tüm bu saldırılar karşısında tutsaklar hapishanelerdeki mücadelelerini sürdürüyor, direnişlerini büyütmeye çalışıyor. Ancak hepimiz biliyoruz ki, bir mücadele bütünlüklü bir şekilde yürütüldüğü zaman kazanılır. Yani tutsakların mücadelesine dışarıdan doğru bir soluk katabilirsek çok daha sağlam bir şekilde ilerlemiş oluruz. Hele bir de devrimci dayanışma yoğunluyorsa işte o zaman kazanıma giden yollar kısalar. TUYAB tam da bu misyona uygun bir örgütlenme olmasına rağmen yüklendiği misyonu bugün çok az yerine getirebiliyor.

TUYAB'ı eleştirirken aslında çözüme dair adım atmayı amaçlıyoruz. Bizim de bir parçasını oluşturduğumuz bu örgütlülüğün, sorunları aşabilmesi için esasta kendimize vuruyor ve çözümün örgütlenmekten ve örgütlemekten geçtiğinin altını kalın bir çizgiyle çiziyoruz. Şehit ve tutsak ailelerimize ne kadar ulaşırsak, onları ne kadar örgütlersek/mücadelenin bir parçası haline getirebilirsek ve tabii ki bizler ne kadar örgütlenirsek o kadar da bulunduğumuz örgütlülükleri ilerletebiliriz/sorunlarımızı aşabiliriz.

Kendimizin, yoldaşlarımızın, çevremizdekilerin hapishaneler noktasındaki duyarlılığını artırmak ve sürece/sorunlar karşısındaki ortak tutuma dahil edebilmek olmalıdır ilk görevimiz. Hapishaneler, görmezden geldiğimiz/gelebileceğimiz yerler değildir/olmamalıdır. **"Bir ülkenin gerçekliğini görmek istiyorsanız, o ülkenin hapishanelerine bakın"** sözünü unutmamak gerekiyor. Eğer ki hapishaneler tüm bir toplumu baskı altında tutmak için "gerekli" görülüyorsa, bizler de o toplumun baskısını yıkmak isteyenler olarak hapishanelerde yaşanan sorunlara duyarsız kalamayız.

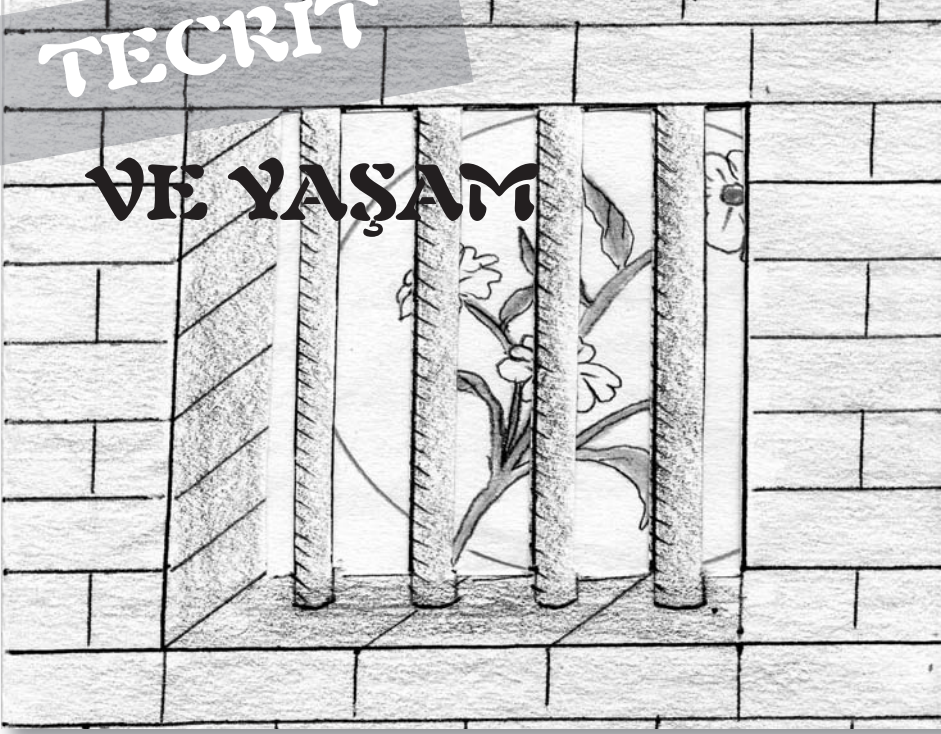
Son olarak kalın harflerle altını çizelim. TUYAB örgütlülüğünü önemsiyoruz, eğer ki bir tıkanıklık varsa sorunun çözümü olarak kendimizi örgütlememiz gerekiyor; özne biziz çünkü. Çözüm bizim dışımızda değil, yeter ki örgütlülüğümüze sarılalım, gücümüze inanalım.

Biz tutsak yakınları olarak buradan bir kez daha sesleniyoruz: Özellikle F tipi hapishanelerde yaşanan keyfi baskı ve saldırılara, hasta ve ağırlaştırılmış müebbet tutsaklara dayatılan insanlık dışı uygulamalara karşı tüm kamuoyunu devrimci tutsakları sahiplenelim ve onlarla dayanışmayı büyütelim!

Tutsak aileleri olarak şunları talep ediyoruz

- Uluslararası sözleşmelere göre 15 kişiden az olan mekânlar tecrit sayılmaktadır. Hücre tipi hapishaneler bu esasa uygun olarak yeniden düzenlenmelidir. Bu düzenlemeler yapılan kadar hücre kapıları gündüz açık tutulmalıdır.
- Terörle Mücadele Kanunu kaldırılmalıdır.
- Ceza İnfaz Kanunu içinde BARO, ÇHD, TTB'den oluşan bir kurulun gözetiminde değiştirilmelidir.
- Disiplin cezaları kaldırılmalıdır.
- Tüm hapishane katliamcıları yargılanmalıdır.
- Hasta tutsaklar serbest bırakılmalıdır.
- Tutsakların tüm haklarının koşulsuz kullanımı sağlanmalıdır.
- Bağımsız izleme kurulları oluşturulmalıdır.

TECRİT VE YAŞAM

sakların olduğu hapishanelerdeki infazlarda) hapishanedeki tepki ve direnişlerin artmasının (günlerce süren slogan-marşlar ve açlık grevlerinin) engellenmeye çalışılmasıdır. TKEP davasından Seyit, İbrahim ve Necati'nin infazıyla başlayan ve tüm siyasi tutsakların sonuna kadar slogan ve marşlarla Buca semtini çınlatması buna bir örnektir.

Budur ve Isparta hapishanelerinde sürgün edilen idamlıklar, burada hem tek kişilik

Hapishaneler tarihinde "tecrit" hemen her dönem siyasi tutsaklar üzerinde uygulanmaya çalışılmıştır. Olanaklar el verdiğiince diğer tutuklularla siyasi tutsakları birbirinden ayırma çabaları da olmuştur. Ancak hapishanelerin mimari yapısı uygun olmadığından kimi zaman hapishanelerin "hücre"lerinde tutulup kimi zaman siyasilerin olmadığı hapishanelere sürgünlerle uygulanmıştır. Yine de tüm tecrit çabaları belli dönemlerle sınırlı olmuştur.

En yaygın haliyle 12 Eylül döneminde diğer tutsaklardan ayırmak ve infazı daha "rahat" yapabilecek için idam cezası verilmiş, tutsaklar hücrelere alınarak tecrit uygulanmasına başlanmıştır. Ancak kimi hapishanelerde bu da yeterli olmamıştır. İdamlıkların sayısının artması ve hücrelerin yetmemesi nedeniyle tutsaklar siyasilerin olmadığı başka hapishanelere sürgün edilerek ikinci bir tecrit uygulaması devreye sokulmuştur.

Bunun örneklerinden biri de Buca Hapishanesi'nde yaşanmıştır. Sayıları 30'u aşan idamlıklar için idam hücrelerinde (tek kişilik hücrede) ikişerli, üçerli kalmalar yetmeyince idamlıklar o dönem siyasilerin olmadığı Burdur-Isparta gibi hapishanelere sürgün edilmiştir. Bunda diğer bir amaç da, idamların infazı durumunda (siyasi tut-

hücrede tutulmuş hem de hapishanede siyasi tutsak olmadığı için dış dünya ile yalıtılmışlardır. Kitapların yasaklandığı, siyasi dergilerin zaten çıkmadığı hemen her şeyin yasaklı olduğu tecrit koşullarında yaşamı üretmek siyasi tutsakların iradesine kalmıştır.

İlk hücreye alındıklarında ayakkabı bağından, kemere, toplu iğneden kaleme kadar her şeyin "yasak" olduğunu; sadece birkaç çeşit giysi ve bir battaniye ile ranzası olmayan ve nemli beton zemine serilmiş yatağın olduğu hücrelere atılan idamlıklar, direnişlerle pek çok hakkı yeniden elde etmişlerdir. Bugün tecrit izolasyon ve tredman amaç ve politikasıyla yasalarla "meşrulaştırılmaya" çalışılan F tipleri ile o dönemki "tecrit" politikası elbette temelden farklılıklar içermektedir. Kuşkusuz hiçbir zulüm bir başka zulümle kıyaslanamaz.¹² Eylül sürecinde başta Diyarbakır, Mamak, Metris gibi hapishaneler olmak üzere hemen hemen her hapishanede, işkence ve katliamların yaşandığı bir süreçte o dönemin kanunu olarak uygulanan "tecrit" ile bugünkü koşullarda uygulanan birbirinden farklıdır.

Örneğin o süreçteki hapishanelerde "hücre"ler dönemin yasalarına göre en fazla 10-15 gün kalılabilecek şekliyle düzenlenmişti. Sadece "hücre

ceza"ları için yapılmış hücrelerdi. Asla güneşin bir santiminin dahi giremediği, güneş görmeyen; havalandırması olmadığı için havasız, çoğunlukla zemin kat üzerinde olduğu için alt kat bodrumların lağımıyla sürekli nemli hücrelerdi. Buca Hapishanesi'nde bu hücrelerdeki idamlıkların koğuştaki arkadaşlarında bir saksıda getirdikleri 15 santim kadar büyümüş bir sarmaşığın hücrede güneşe uzanma çabası buna en iyi örnektir. Yaklaşık 3-5 cm büyüklüğündeki yaprakları olan sarmaşık birkaç gün içinde, güneş ve oksijen arama çabasıyla yapraklarını serçe parmağının tırnağı kadar küçülterek hızla parmaklılıktan yukarıya uzanmış, bir hafta sonra ise güneşe uzanmadığı için kurumuştur.

İdamlıklar bu koşullarda yıllarca "tecrit" olarak tutulmuşlardır. Fiziki koşullar olarak daha onlarca örnek (olumsuz) anlatılabilir.

Hemen her şeyden izole edilmiş, hemen her şeyin yasak olduğu; aylarca (ve hafta birkaç yıl) ziyaret yasaklarının sürdüğü tam bir tecrit ortamında devrimci irade, yaşamı üretme konusunda oldukça olumlu deneyimler yaşamıştır.

Bu yoğun tecrit saldırısına karşı: belki örneklerine çok az rastlanacak ortak bir devrimci irade oluşturulmuştur. Adeta örgütsel farklılıkların ortadan kalktığı, siperdaşlığın yoldaşlık duygularıyla iç içe geliştiği, tek ses-tek yürek bir direniş sergilenmiştir. Bu durum hücrelerde ölüm sessizliği bekleyenlere karşı bir eğlence gecesinin düzenlenmesinde, kültür, sanat, mizah ve politika içerikli dergi çıkarılmasında vb. olduğu gibi askerlerin fiziki saldırısına karşı kavgada ya da açlık grevi vb. örgütlenmesinde kendini göstermiştir. Çok özel örgütsel konular dışında hemen her konunun paylaşıldığı bu ortam, yasakları, tredman, tecriti kırmış, yaşamı üretmeyi başarabilmiştir.

Zorun, baskının, işkencenin olduğu her koşulda yurtseverler, devrimciler, komünistler doğal olarak direnir. **Dünyanın neresinde zulüm varsa karşısında da mutlaka bir direniş vardır.**

Ancak öyle özgün süreçler olur ki direnmek tek başına yeterli değildir. İster tek başına olsun ister kalabalık grupların iletişim olanağında olsun, yaşamı örgütleyen, yaşamı üretmek zorundadır. Aksi durumda tek başına "direniyor" olmak, giderek tüketmenin yolunu açacaktır. İşte bu nedendir ki tecrit altındaki tüm tutsaklar, üretmeyi ve yaşamı örgüt-

lemeyi esas almışlardır. Bugün belki komik gelecek ya da "siyasiler bu tür şeylerle uğraşmaz" denilebilecek çalışmanın içerisinde olmuşlardır.

Şair olmayanlar şiir yazmış; yazar olmayanlar öykü-roman yazmış; yabancı dil bilmeyenler elle-rindeki küçük bir sözlükle "çevirmenlik" yapmış. Binbir yöntem denenerek ele geçirilmiş Mao'nun bir kitabı, el yazmalarıyla çöpe atılıp böylece başka kopuşlara, hücrelere ulaştırılmıştır. Basit bilimsel deneyle yapılmış; farelerle "dostluklar" kurulmuştur.

İşkenceye ve falakalardan sonra da yaralarına, kırıklarına bakarak, bunları arkadaşlarına gülerek-dalga geçerek anlatmayı düşman şaşkınlıkla izlemiştir. Yaşamın her anında coşku üretecek bir şeyler bulmanın ustası olan siyasi tutsaklara, bilim insanları dahi şaşırmıştır. Dişlerini yaptırmak isteyen bir idamlığa doktor "**zaten asılacaksınız, dişlerini niye yaptırıyorsun?**" diye sorduğunda yanıt; "**olsun, öte tarafta sağlam dişle gideceğim**" olmuştur.

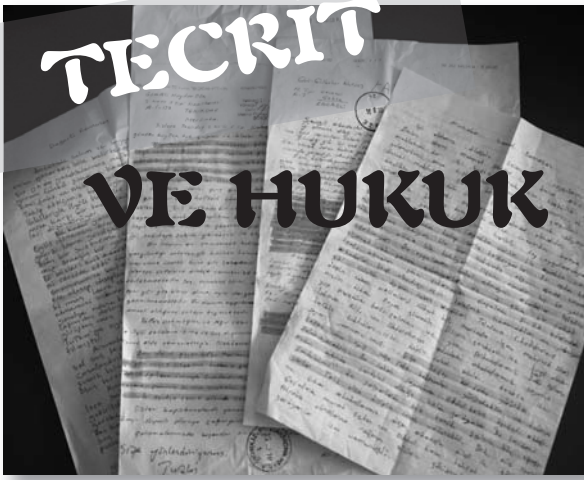
12 Eylül'ün Amerika'da eğitim görenlerinden Prof. Dr. Turan İtil'in saçma sapan anketler yapıp "devrimciliği bunalım ve gençlik heyecanı" olarak yorumlayıp "otuzundan sonra devrimciliği bırakırlar" yorumlarına otuzlu yaşlarını aşmış siyasi tutsaklar sadece gülmüştür.

Evet o ağır baskı koşullarında beklenen devrimcilerin bitmişlik, tükenmişlik duygusunun yaşanmasıydı. Yalnızlaştırma, tecrit altında yaşamı bırakma, kendi iç dünyasına yönelme, bireyselleşme amaçlanmaktaydı. Ancak devrimci üretkenlik bir yolunu bulup tecriti ulaşabildiği her yerde, her türlü araçla kırdı.

En kolay uygulanabilen zulüm, tutsaklara uygulanandır. En güçlü direnişler de buralarda, zulmün en ağır olduğu koşullarda yükselir. Saygon zindanlarından, Haydari kamplarından, Nazi ölüm kamplarından alınan direniş geleneği, ülkemiz zindanlarında devam etmektedir. Dün 12 Eylül dönemi zindanlarında yaşanan direniş, yaratıcılık ve üretkenlik; bugün F tiplerinde bir başka boyutla devam etmektedir.

Ve inanıyoruz ki yasalarla zulmün meşrulaştırıldığı F tiplerindeki direnişte tecriti mutlaka ama mutlaka kıracaktır.

(Tekirdağ F Tipinden tutsak bir Partizan)

Tecritin yasal kılıfları

Bilindiği gibi 19 Aralık hapishaneler katliamı devletin hapishanelere dönük politikalarını yaşama geçirebilmesi için attığı bir adımdı. Aradan on yıl geçti, peki ne oldu bu süreç içerisinde? Hapishanelerde yaptığı katliamı “Hayata Dönüş” adını vererek meşrulaştıran devlet, tecrit ve tretmanı da aynı mantıkla kullandı. 2005 yılına kadar genelge tüzük, yönetmenlikle idare ediyordu hapishaneler. 2005 yılında CİK yürürlüğe girdi, devlet 5 yıllık pratiği CİK’te somutlaştırdı. Yani etekemiğe büründürdü izleyeceği politikayı. Asıl amacı tecrit-tredman politikasını pekiştirilmektir. CİK bunun en önemli yasal dayanağı idi.

Tüm bu kanunları yapan, onaylayanların kafasındaki düşünceye göre tutsak, tecrit-tredman politikası doğrultusunda şekillendirilmesi gereken bir eşya gibidir. Dolayısıyla bütün hükümler buna uygun olarak düzenlenmiş, tüm maddeler tecrit ve tredmanı pekiştirecek şekilde ele alınmıştır. Tutsaklara da sadece bu çerçevenin dışına çıkmama ve itaat etme “hakkı” tanımıştır.

Tecrit hukuku

On yıllık tecrit pratiği tutsakların yaşamında önemli etkiler yaratırken hapishaneler adeta insan öğütme merkezi-makinesi olarak işlev görmüştür. Fiziki saldırı, işkence, hak gaspları vb. uygulamaların ardı arkası kesilmemiştir. Yasanın yetmediği yerde, idari görevliler kendilerine tanınan yetkileri kullanarak tutsaklara boyun eğdirmenin yol ve yöntemi konusunda bütün yaratıcılıklarını sergilemişlerdir. Yasa ile genelgelerle tanınan yetkiler ile hapishane idareleri tutsakların dünyasını un ufak etmeye çalışmaktadırlar. Amaç hasta olarak görülen tutsakları “iyileştirmek” ve düzeltmek olunca her türlü yol ve yöntem kullanmak da mübah sa-

yılıyor ya! “Hayata döndürmek”ten bahsederek tutsakları katledenler, “iyileştirmekten”, “düzeltmekten” bahsedince ortaya nasıl bir sonucun çıkacağını tahmin etmek zor olmasa gerek! Daha somutlayarak anlatırsak:

Örneğin yayınlar ve mektuplar hapishanelerde oluşturulan kurullar tarafından denetlenmektedir. Mesela bir hapishanenin kurulunca sakıncalı bulunmayıp gönderilen mektup bir diğer hapishane kurulunca sakıncalı bulunup, engelleniyor, sahibine verilmiyor. Yani iki hapishane de aynı yasa ile yönetiliyor ama mektup birinden çıkıp diğerine gitmiyor. Soruyoruz, neden biri için sakıncalı olan diğeri için olmuyor?

Toplatması olmayan yayınlar bile sakıncalı bulunarak verilmiyor bazen. Çoğunlukla örgüt propagandası yapıldığı, kurum güvenliğini tehlikeye düşürdüğü vb. gibi gerekçelerle yapılıyor bu. Bu konularda “deneyimli”, “işinin erbabı” savcılar, bu yayınlarda örgüt propagandası yapıldığını görmüyor ama bu işin uzmanı olmayan atölye şefi, başgardıyan, psikolog, öğretmen, kütüphaneci ve müdürden oluşturulan “Eğitim” Kurulu bunu anlıyor, görüyor!? Dışarıda daha geniş kesimlere ulaşan yayınların (devrimci ve sosyalist) hapishanelerde tutsaklara ulaşması güvenlik gerekçesi ile tehlikeli görülüyor!?

Uygulanan ziyaret, iletişim, sosyal faaliyet, hücre gibi disiplini cezalarının haddi hesabı yoktur. Örneğin kesintisiz 1-2 yıl kapalı ziyaret yapılmadığı oluyor bu cezalar nedeniyle. Hatta 4-5 yıl açık görüş yapılmadığına dair örnekler bile var. Aylarca iletişim yasakları uygulanıyor. Bunların dışında bir de fiziki uygulamaları oluyor. Örneğin cezası olmadığı halde üç ay boyunca ziyaret, iletişim gibi hakların kullandırılmadığı oluyor. Tekirdağ 1 No’lu F Tipi’nde 2007 yılı içerisinde yaşanan bir olaydır bu. Tutsaklara “ayakkabını çıkar” dayatması yapılmış, cezası olmadığı halde bu yaptırım-dayatmayı kabul etmeyen onlarca tutsağın ziyaret hakkı ellerinden alınmıştır.

Burada şunu da belirtmek gerekiyor. Örneğin bir tutsak iletişim, sosyal, faaliyet, kapalı ziyaret vs. cezaları alırsa otomatik olarak açık görüş hakkı da elinden alınıyor. Yani açık görüş cezası almasa da aldığı diğer cezalar nedeniyle bu hakkı da (iyi hal uygulaması denilerek) elinden alınıyor. Böylece tutsak aldığı bir ceza ile kalmıyor ikinci bir ceza daha alıyor. Böylesi tamamen keyfi yığınla uygulama vardır; yaşanmıştır-yaşanmaktadır. Tutsakların haklarının hiçbir garantisi yoktur, istenildiğinde çeşitli gerekçeler öne sürülerek ortadan kaldırılabilirler. Disiplin cezaları, tutsakların iradesini kırmanın talim almasının bir aracı olarak işlev görmektedir.

Dilekçeler tutsakların taleplerini bildirmelerinin kendileri hakkında verilen kararlara itiraz gerçekleştirmenin aracıdır. Ama bu araç, mümkün olduğunca işlev-

siz kılınmaya çalışılmaktadır. Dilekçeler ya kaybedilir ya cevap verilmez ya da yeterli bir araştırma yapmadan başvurulmaz, aleyhte sonuçlanır. Bugüne kadar çeşitli sorunlarla ilgili yetkili kurumlara binlerce başvuru yapılmıştır. Bunlardan tutsakların lehine sonuçlananların sayısının bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar olduğu söylene abartılı olmayacaktır.

Daha önce kantinde satılan, tutsaklara verilen boya kalemleri bir süredir verilmiyor. Yasaklanması durumunda tutsaklarda olanlara da el konuluyor. Tutsakların kitap, dergi vb. kaynaklardan aldıkları notlarına, kişisel yazı çalışmalarına ise el konulabilmektedir “örgütsel materyal” denilerek.

Tutsakların fotoğraf çektirebilme meselesi de sorunu. İlk başlarda yanyana kalan tutsaklar bile beraber fotoğraf çektiremiyordu. Kendi ziyaretçisi dışındaki ziyaretçilerle fotoğraf çekilemiyordu. Şu an bu sorun bazı yerlerde aşılmış olsa da bazı hapishanelerde devam ediyor. Öyle ki bazı yerlerde tutsaklara kaldıkları hücrenin içinde fotoğraf çekilmesi yasaklanmış durumda. Ayrıca fotoğraf çekilirken kimi resim vb. figürlerin önünde olmak da yasak.

Dışarıdan getirilen bazı eşyalar (nevresim, battaniye, giysi vb.) “kantinde satılıyor” veya “yasak” denilerek alınmıyor. Tutsakların birbirleri ile dayanışması engelleniyor; birbirlerine tv, su ısıtıcısı vb. eşyaları göndermeleri engelleniyor. Ailelerin kendi ziyaretçisi dışındaki bir tutsağa herhangi bir şey yatırması engelleniyor. Böylece hem ailelerin hem de tutsakların dayanışması kırılmaya, önüne geçilmeye çalışıyor. Tahliye olan tutsakların geride kalan arkadaşlarına malzemelerini (tv, dolap, su ısıtıcısı vs.) bırakmaları kabul edilmiyor.

Tutsakların hesabına yatırılan paraya idare el koyuyor ve bu parayı idare hesabına bankada faize yatırıyor. Ama tutsaklara paralarının faiz gelirlerini alamıyor, idare el koyuyor. Paraların faiz gelirlerinin tasarruf hakkı tutsakların elinden alınmıştır ve bu paraların faiz gelirlerinin nerelerde nasıl kullanıldığına dair tutsaklara bilgi de verilmiyor.

Değinmemiz gereken şeylerden biri de yer değişiklikleri. Tutsakların bir hücreden bir başka hücreye geçme talepleri oluyor ve genelde reddediliyor. Öyle ki, ciddi sorunlar yaşayan tutsakların bile taleplerine kayıtsız kalınmıyor ve yeri geliyor “birbirinizi öldürün” bile denilebiliyor. Sırf bu nedenlerle tutsakların baskıya-saldırıya maruz kaldığı oluyor. Bir örnek: Bir tutsak beraber kaldığı arkadaşlarının sigara içmesi nedeniyle sigara içilmeyen bir yere geçme talebinde bulunur. Bunun üzerine kendisi kaldığı yerden alınıp yine sigara içenlerin olduğu bir başka hücreye götürülür. Götürüldüğü yerde kalanlara kantinden sigara satışı yasak-

lanır! Ve sorun böylece çözülmüş olur!!! Ya da ziyaret saati çok erken olduğu (09.30) için ziyaretçisi gelemeyen-yetişemeyenler daha uygun bir yere geçmek ister ancak bu kabul edilmez.

Evet, tecritin mantığı budur; yalıtım, olabildiğince cezalandırmak, yeteneklerin geliştirilmesinin, dayanışma ve paylaşımın engellenmesi, maddi-manevi dünyanın parçalanarak, felç uğratılarak teslim alınması.

Elbette anlattıklarımızla sınırlı değil yaşananlar. Bunlar ilk elden akla gelenler. Burada Savcılık, İnfaz Hakimliği ve Ağır Ceza Mahkemeleri gibi kurumların da rolünü hatırlamak gerekiyor. Zira hapishane idaresi bunlardan güç ve destek almadan yeterli başarıyı gösteremez!

Savcılıkların hapishane idaresinin uygulamaları (saldırı, işkence, hak gaspı vb.) karşısındaki tavrı koruma kollama ve aklama şeklindedir. Her başvuru istisnasız “**kovuşturmaya yer olmadığı**” şeklinde karşılık bulmaktadır. Üstelik hapishane idarelerinin ifadeleri savcılık kararlarının tek dayanağı durumundadır. Ciddi ve yeterli bir araştırma yapılmaksızın idarenin tek taraflı ifadesine dayanılarak kararlar verilmektedir. İdarenin uygulamalarını pekiştiren, daha başka uygulamaların da önünü açan bir işlev görüyor aslında bu kararlar.

İnfaz Hakimliği'nin ve ACM'nin tavırları da pek farklı değil. Örneğin onlarca tutsağa disiplin cezası, savunması alınmadan verilmiş ve uygulanmıştır.

Savunma hakkının ihlali

Yaşanan sorunlardan biri de tutsakların hukuki durumuyla ilgili uygulamalardır. Bunlardan biri aynı dosyadan yargılananların ortak savunma yapmasının koşullarının sağlanmaması, bu yönlü taleplerin geri çevrilmesidir. İkincisi yasada avukat-müvekkil yazışmalarını denetime tabi tutulmayacağı hükmü bulunmasına (ve bu yönde AİHM kararı olmasına TC mahkum edilmesine) karşın hapishane idaresi bu yazışmaları denetlemek-kontrol etmek istemektedir. Bu nedenle yazışmalar engellenmekte savunma hakkı ortadan kaldırılarak tutsağın aleyhine hukuki sonuç doğmasına yol açılmaktadır. İnfaz Hakimliği ve ACM de hapishane idaresinin bu uygulamasına aldığı kararlarla onay vererek ortak olmaktadır.

Tecrit-tetriman kişiyi tüm sosyal ilgilerden koparmak, kişiliksizleştirmek, devrimci düşünce ve değerlerinden soyutlayarak boyun eğdirme politikasıdır. Tutsaklar böylesine “örgütlü” bir mekanizma ile karşı karşıyadır. Bunun bilincinde ve idaresinde olan devrimci tutsaklar iradi ve kararlı bir şekilde mücadele ederek bu politikayı boşa çıkarmaktadırlar.

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'den tutsak bir Partizan)

Bir insanlık dramı HAPİSHANELER

Türkiye hapishaneleri kapasitelerini çoktan aşmış durumda iken, her ay tutuklu ve hükümlü sayısı son dönemlerde tutuklananlarla birlikte giderek artıyor. Öte yandan Adalet Bakanlığı tutsak sayısının hızla artmasından olacak geçmiş yıllarda hapishanelere ilişkin verileri aylık olarak yayımlarken Nisan 2011'den bu yana ise tutuklara ilişkin verileri yayımlamıyor.

AKP hükümeti döneminde hapishanelerdeki doluluk hız kesmeden artarken, "KCK operasyonu" adı altında yapılan tutuklama furusu ile hapishaneler adeta tika basa doldu. Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifleri Genel Müdürlüğü verilerine göre son 9 yıl içerisinde hapishanelerde bulunan tutsak sayısı tam iki kat artarak Cumhuriyet tarihinin en yüksek sayısına ulaşmış durumda. Öte yandan Nisan ayına kadar dönemlik ve aylık olarak hapishanede bulunan tutuklu ve hükümlülerin sayıları ile cinsiyetlerine ilişkin istatistikleri yayımlayan Adalet Bakanlığı ise Nisan ayından sonra verileri yayımlamayı Türkiye'nin hapishane gerçeğini saklamaya çalışıyor.

Bakanlık verilerinde hapishanelerde bulunan tutuklu ve hükümlülere ilişkin son sayılar verilmesi de TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'nda Bakanlığın 2012 yılı bütçesi üzerinde milletvekillerinin soru ve eleştirilerini yanıtlayan Adalet Bakanı Sadullah Ergin, 31 Ekim itibariyle hapishanelerde toplam **127 bin 74 tutuklu ve hükümlü** olduğunu söyledi. Ergin, bunların **17 bin 484'ünün hükmen tutuklu, 36 bin 429'unun tutuklu** olmak üzere toplam **53 bin 913 tutuklu ve hükmen tutuklu** bulunduğunu ve hükümlü sayısının ise **73 bin 161'e** ulaştığını söyledi. Bu sayı 30 Nisan tarihli istatistiklerde ise **124 bin 74** olurken, sayının artmasının nedeni ise o dönemlerde yapılan KCK operasyonları oldu.

Peki, 15 bin tutsak nerde kalıyor?

Her yıl hapishanelerde kalanların sayısı ortalama **10 bin** civarında arttı. Türkiye'de bulunan 370 hapishane-nin toplam 111 bin 945 kapasitesi bulunurken şu anda Türkiye genelinde bulunan hapishanelerde kalan tutsakların sayısının 127 bin 74 olması ise akıllara 15 bine yakın tutsağın nerede kaldığı sorusunu getirdi.

Tecrit işkencesini kendilerinin resmi politikası haline getiren devlet, bu işkenceyi uygularken de yeni yeni yöntemler bulmaktan da çekinmiyorlar. F tipi hücreler ve hücrede yaşamının ağır koşullarının yanında bir de hapishanelerin keyfi uygulamaları, hasta tutsakların tedavi haklarının engellenmesi ve hapisha-

neden çıkarılmaması, tüm hapishanelerde tutsakların maruz kaldığı küfür, hakaret, fiziksel şiddet ve her türlü hak gaspı derken bir işkence biçimi olarak da tutsakların kaldıkları koşullara kapasitenin üstünde insan koymaya başladılar.

24 kişilik koşullarda 50 kişinin yaşaması demek; her yatakta en az iki kişinin kalması, bazılarının yerde yatması, daha az temiz hava ve daha az kullanılacak alan demektir. Hapishanelerin keyfi uygulamaları da göz önüne alındığında (yeteri kadar battaniye vermeme, sıcak suyun az olması, vb.) tutsaklığın-tecritin daha da katlanılmaz boyuta ulaştığı/ulaşacağı aşikardır. Devletin bu doluluğa çözümü ise çok daha yaratıcı: **Yeni hapishaneler açmak!**

İşçinin maaşını ödemeyen, parası olmayana öğrenim hakkı tanımayan, kadınları köleleştiren, kişilerin sağlık hakkını paraya döken, "güncelleme" adıyla zam yaparak emekçi-yoksul halka sıkılacak kemer bile bırakmayan ve tüm bunları "parasızlık"tan yaptığını iddia eden devlet, söz konusu hapishane olunca yani kendi refah ve huzurunu "bozanların" nerelere konulacağı olunca çok kolay bütçe ayırıp yeni hapishaneler yapmaktan söz edebiliyor.

2012 yılında Türkiye açık hapishane olacak!

Adalet Bakanlığı 2012 yılında Türkiye'yi hapishaneye çevirmeyi planlıyor. 2012 yılında "hizmete açılması" öngörülen hapishaneler tablosuna göre Bakanlık 2012 yılında toplamda 17 bin 286 kişi kapasiteli 32 hapishane açmayı planlıyor. Açılacak olan hapishanelerin maliyeti ise 200 milyon 470 bin TL iken devam hapishanelerin ihtiyacı ise 350 milyon TL. 2012 yılında yapılacak olan hapishanelerin genel maliyeti ise 550 milyon 470 bin TL olarak hesaplanıyor.

Son 10 yılda 914 hasta tutsak yaşamını yitirdi

Öte yandan hapishanede bulunan doluluk oranından en çok etkilenenler ise hasta tutsaklar oldu. Adalet Bakanlığı resmi verilerine göre, 2000'den 2010 yılına kadar hapishanelerde toplam 914 hasta tutsak yaşamını yitirdi. Aynı verilere göre, sadece 2010 yılında hastalık nedeniyle hayatını kaybeden tutsak sayısı 161'i buldu. Öte yandan şu anda hapishanelerde 19'u durumu ağır olmak üzere 112 hasta tutsak ise ölüm sınırında bulunuyor. Doluluktan dolayı özellikle hapishanelerdeki tutsakların koşullarda üst üste kalması ise hasta tutsakları her gün ölüme yaklaştırıyor. **(Bir PŞTA'lı)**

Toplu Yürüyüş Kanunu...

12 Eylül'ün üzerinden dokuz yıl geçmiş, son yıllar işçi ve öğrenci hareketi yavaş yavaş üzerindeki ölü toprağını atmaya başlamıştı. O yıl bahar aylarında işçi eylemleri yoğunlaşmış ve akabinde tüm emniyet müdürleri Ankara'ya çağrılarak komünistlerin işçileri kıskırtmasını önlemek için alınması gereken önlemler anlatılmıştı. Çerkezköy Emniyet Müdürü de Ankara'dan döner dönmez tüm polisleri toplayıp dikkat etmeleri gereken şeyleri anlatmış ve dikkatli olmaları konusunda uyarılmıştı.

Gece, Çerkezköy'ü turlayıp devriye geçen polis minibüsünün içinde konuşulan konu, emniyet müdürünün Ankara dönüşü tüm polislerle yaptığı bu toplantıydı.

"Yaaa bizim emniyet müdürü anlatıyo anlatıyo da, işçi ne yapsın be kardeşim. Her gün zam, her gün zam. Geçinemiyor millet" diye girdi konuya Mehmet.

Ahmet ile Sami tam Mehmet'in sözlerine destek çıkacak tarzda sohbete dâhil olmaya heveslenmişti ki Ragıp onlardan önce daldı söze:

"Geçinemiyö geçinemiyö da biz geçinebiliyö muyuz sanki. Geçinemiyoruz ama kanun ne derse onu yapıyoruz, oturuyoruz oturduğumuz yerde. Boşuna mı anlatıyör sanki emniyet müdürü. Komünist tezgâhı hep bunlar. Önünü almazsan Allah muhafaza 12 Eylül öncesine döneriz. Neydi öyle, her gün bir sürü insan ölüyödü. Ne huzur vardı, ne bir şey. İşçiler eylem yapa yapa fabrikalarda üretim yapılamıyödü. Millet birbirine girmişti. Asker gelmese Allah muhafaza bugünleri göremezdik. Dikkatli olmak lazım. Dikkat şart. Yine kıpırdanıyör bu komünistler!"

Ragıp'ın bu çıkışı karşısında Ahmet ve Sami

sustu. Az bir sessizlikten sonra Ahmet konuştu:

"Zaten Mehmet de işçiler eylem yapsın diye anlatmadı. Geçinemiyor onlar da, işleri zor, onu anlatmak istemişti di mi Mehmet?"

Başıyla onaylayıp konuşmaya başladı Mehmet:

"Hadi buralar neyse, İstanbul ateş pahası, sürünüyor millet. Ben onun için dedimdi" deyip devam ediyordu ki Ragıp konuşmasına izin vermeden lafını ağzına tıkarak daldı söze:

"Komünistler de hep böyle lafları konuşur kıskırtmak için işçiyi..."

Bu lafı duyan Ahmet durumun daha fazla kızışmasını önlemek niyetiyle söze girdi hemen:

"Ya Ragıp, tanımaz mısın sen Mehmet'i. Sanki komünistmiş gibi konuşursun..."

"Ama insan ne konuştuğuna dikkat etmeli. Dikkat etmezse Allah muhafaza..." diye devam etmek istedi Ragıp.

Ama bu kez konuyu değiştirme umuduyla Sami daldı söze:

"Ya ne sorcam ben size? Siz biliyör muydunuz beş kişiden fazla yürümenin yasak olduğunu? Toplu yürüyüş kanunu muymuş neymiş, ona muhalefet olduğunu anlattı ya müdür toplantıda. Şimdi görsek milleti, düğünden çıkmış, onlu-on beşli vaziyette, alacak mıyız onları hemen içeriye?"

"Alacaz tabi" diye daldı hemen Ragıp, "boşuna mı çıkmış o kanun..." diye devam edecek oldu ya Sami Profilo Fabrikası'nı gösterdi. O yönden ilçe merkezine doğru bir kalabalık bir grup yürüyerek geliyordu.

"Ne oluyor orada, bir baksak mı?" Sözü bölünmüş Ragıp konuşmaya aç şekilde yeniden daldı söze:

"Bakacak tabi. Demedi mi emniyet müdürü

'fabrikaların çevrelerine özellikle dikkat edin' diye. Baksana otuz-kırk kişi yürüyor orada. Beş kişiden fazlası yasak!'

Minibüs işçilerin önünde durdu. Ragıp hemen indi, diğerleri de peşinden. *"Ne yapıyorsunuz böyle?"* diye sordu Ragıp. *"Eve gidiyoruz"* diyecek oldu birkaç işçi. *"Bilmez misiniz beş kişiden fazla yürümek kanunen yasak"* diye laflarını ağızlarına tıktı konuşan işçilerin. *"Servis gelmedi, mecbur yürüyeceğiz, biz ne yapalım?"* diye derdini anlatmaya çalıştı işçilerden bir başkası. Ragıp onun da konuşmasına izin vermedi: *"Kanunu çiğniyorsunuz, ben bilmem başka bir şey. Merkezde anlatırsınız derdinizi, hadi minibüse..."* diyerek minibüse doldurmaya başladı işçileri. Şaşkın işçilerin her lafını kesti Ragıp. Diğer polislerse *"yapacak bir şey yok, biz de emir kuluyuz. Yasaklanmış beşten fazla yürümek"* diye alttan aldı.

Ragıp omzuyla ite ite tikiş tikiş bir şekilde ancak yirmi-yirmi beş kişiyi sığdırabilmişti minibüse. Geriye on-on beş kişi kalmıştı. Olanlardan canı hayli sıkın Mehmet *"Tamam tamam. Tamam Ragıp zorlama, almayacak daha. Ben bunları götüreyim Sami'yle, sen de Ahmet'le bekle burada. Telsizle anons yapar, gönderirim bir minibüs. Kalamı da alır gelirsiniz"* dedi.

Emniyet Müdürlüğü tam bir ana baba gününe dönüverdi minibüsün binaya girmesiyle. Nezarethanede başlarına geleni anlatmaya çalışan işçilerin konuşmaları bir yandan, *"ne yapamaz şimdi bunları?"*

diye düşünüp tartışan polisler diğer yandan... İşçileri getiren Ragıp *"Toplu yürüyorlardı. Emniyet müdürü demedi mi, beş kişiden fazlası böyleyken böyle diye"* demişti ve getiren polisler devriye görevine geri dönmüştü. Emniyet Müdürlüğündeki polislerse işçilerden *"servisin gelmediğini, o nedenle evlerine yürüyerek gittiklerini"* dinlemiş ve ne yapacaklarını, birbirlerine aval aval baktıktan sonra hararetle tartışmalara başlamışlardı. En sonunda gürültüden bunalan ve işin içinden çıkamayan komiser iki polis memurunu sinirli sinirli *"Gidin emniyet müdürünün yanına. Ne yapacağımızı şaşırdık, biz bu işten bir şey anlamadık' deyin"* diyerek emniyet müdürünün evine yolladı.

Olan bitene Emniyet Müdürü de şaşırdı. Şaşkınlığını memurlarına sezdirmeden işçileri bırakmaları talimatı verip *"yarın gündüz konuşuruz bu olanları"* diyerek zaman kazandı memurlarına bu konuda söyleyeceklerini hazırlamak için.

Gece yarısında işçilerin hepsi bırakıldı. Emniyet müdürlüğünden ciddiyetle çıkan işçiler biraz uzaklaştıktan sonra kahkahalara boğularak konuşmaya başladılar aralarında. Ve yorgun argın evlerine dağılırken onlar, yaşadıkları da bir bir Toplu Yürüyüş Kanununa muhalefet öyküsü olarak ağızdan ağza yöreye dağıldı.

(Günebakan-Sincan 1 Nolu F Tipi Hapishane)

BİZLER...

Bizler geleceğe
yelken açan
beş kızıl karanfiliz
köklerimiz toprağın
derinliğinden alır gıdasını
kızıl güneşin eşliğinde
ezgi olduk zindanlarda
dağlarda yankılandık
sevda olduk
hasretimizi
kızıl gülün
yaprağına yükledik

Bizler yaşamın
her alanında
var olmaya geldik
ölümsüzlüğün
sonsuzluğa
yelken açtığı gibi
İradesizlik,
güvenden yoksun
pasif boyun eğmeci
ve kendi değerlerine
yabancılaştırmaktır.

İradeli olmak ise
özgür yarınları kurmanın
yaşam gıdası
ve sınıf mücadelesinin
motor gücüdür
ve bu bizim
yaşam felsefemizdir.

Sınıf mücadelesinin
kavgasında
yoldaşlığı yaşamının
güzelliğine eriştik
kuşların
gökyüzünde
söyledikleri
aşk şarkıları gibi.

Bizim sevdamız
göğün mavisini gibi
sonsuz
su gibi berrak
okyanus kadar
engindir
ve aşkımız

Ateşten daha yakıcıdır
sevdamız çelikleşti
örsele
çekiçle dövülerek
yağmurdan aldık suyumuzu
dirildik
kölelik zincirini kırdık

Ey zalim
düşlerimiz
pranga vurulmaz
yıkılır üstüne duvarlar

Bizler geleceği
ustaların
karanlığı yırtarak
gelen ışığında gördük

bir gün sende
duyacaksın

Barikatlarda
dağlarda ve zindanlarda
ön saflarda
nasıl vuruştüğümüzü

Bizler düşlerimizin
militanlarıyız
nice puslu geceleri
gün ışığıyla parçaladık
kızıl gülüşlerimizle
Vartinik'te çakan
ilk kıvılcım olduk
Kızıldere'de Şarkışla'yı
Nurhak'ta Gabar'ı
Munzur'da Karadeniz'i
selamladık.

Dağlar ırmaklar
bu kızıl yüreğimizi
çok iyi bilir

İradenin keskinliğinde
Diyarbakır
zindan karanlığında
yakılan direniş meşalesi
elden ele dolaşan
kızıl bir bayraktır.

Ve yürek yangınımızın
kor ateşte kaynadığını

Bizler gözyaşlarımızı
içimize akıttık
bunu bilesin

Ey zalim
gözlerimize odaklan
suskunluğumuzu dinle
işte o bir bir
anlatacak sana...
ustaların düşleriyle
önderlerimizin
ve yoldaşlarımızın
yolunda tüm inanç
ve kararlılığımızla
nasıl yürüdüğümüzü

Bu yürek yangınımızı
dağlar ormanlar
nehirler ve kuşlar
gördü
bulutlar gözyaşı
döktü ve anladı

Ama sen
emeğin düşmanı
bunu bir türlü
anlayamadın.

Ey zalim dinle bizi

bizler
beş kızıl karanfiliz
senle cenge duracağız
bak şu gözlerimize
sinen acılara
sana daha
son sözümüzü
söylemedik
bizim içimizde
biriken fırtına
daha kopmadı

Ruhumuz önderlerimizle
vuruş tarzımız ise
şahinin vuruş tarzıyla
harmanlaştı
halkın özgürlük
kavgasında

Dersim'in zemheri ayazında
indik yer altı sığınağın
Şubat'ın beşiydi
Aliboğazi'nde
doğanın gazabıyla
vurulduk
göçük altında
ölüm kalleşe
yakaladı bizi
bizler yaşadığımız

coğrafyanın
dört bir yanına
serpildik

Feqiyê Teyran'ın
kavalından dökülen
bir melodi gibi
kulakları yalayıp
yüreklere aktık
ve tüm anılarımızı
gelecek nesillere
Teyre bazen
kanatlarına yükleyip
maviliklere
kanat açtık

Ey zalim
bizler nöbeti
yoldaşlarımıza
ve dostlarımıza
devrettik
bekle

Sınıf kinimizin
ve kızıl güneşin
ne olduğunu
sen de anlayacaksın

(Erzurum H Tipi Hapishane'den Azad Mehmet Yamaç)

